

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone__5-Planeta_lykantu.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone__5-Planeta

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Jean-Pierre GAREN

Mark STONE
PLANETA LYKANTŮ

Už po pět století provádí Zemská Unie (federace zahrnující 85 planet) mocnou expanzi do celé Galaxie. Postupem času si však vlády začínají uvědomovat, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vyvolává ekologické katastrofy. domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými, žebrajíce o techniku, které nejsou schopni pochopit. Na jedné z planet došlo dokonce k tomu, že domorodci téměř vyhnuli; několik málo zbylých párů muselo být umístěno do přírodní rezervace jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

A tak vznikl zákon o nevměšování se. Pokud se stalo, že vesmírná loď objevila planetu s humanoidy, měla příkaz zaregistrovat ji, ale v žádném případě nevstupovat do kontaktu, aniž by byl proveden pečlivý průzkum jejich obyvatel.

Pokud dosáhli určitého prahu technického rozvoje, pak s nimi Ministerstvo pro záležitosti Galaxie navázalo diplomatické styky. V opačném případě byly složky s dokumentačními materiály předány Službě pro dohled nad primitivními planetami a ta, dvakrát v průběhu sta let, bal pověřena vypracováním zprávy o rozvoji domorodců.

A protože se ukázalo, že pozorování pomocí umělých satelitů není dostačující, byly vysílány přímo na místo skupiny složené z agenta činné služba a z androida. Ti se pak diskrétně zamíchali do populace. Mark Stone byl jedním z těchto agentů.

1

Kapitán Mark Stone vztekle vrazil do haly rozlehlé budovy Správy pro dohled nad primitivními planetami. Mark je velký pětatřicátník atletické postavy, má tmavé vlasy a opálenou tvář s šedýma očima, které dokáží měnit barvu. Právě teď to v něm vře hněvem.

Teprve před týdnem se vrátil z únavné výpravy. Zítra měl v plánu navštívit Elzu na jejím pacifickém ostrůvku. Elza! Elza Svensonová! Ta zatraceně hezká brunetka s neuvěřitelně zelenýma očima, která má navíc tu zvláštní přednost, že je nejbohatší ženou v Zemské Unii. Už tři roky spolu udržují něžnou, ale diskrétní známost. Pozvání do kanceláře generála Khova, které dnes ráno obdržel, jeho naději na prožití idylického týdne zmařilo.

Khov byl dvoumetrový chlap vážící dobře přes metr. Vedl S.D.P.P železnou rukou už celých deset let. "Nemám chuť zas někde dobrovolně létat. Když bude trvat na tom, abych se nějaké výpravy zúčastnil, pak požádám o měsíční neplacenou dovolenou," brblal si pro sebe Mark.

Takový rozmar si mohl klidně dovolit. Jeho osobní majetek, mimochodem velmi dobře spravovaný bankéřkou Elzou, by mu dovoloval vést zahálčivý život bohatého playboye. Dokonce to i jednou zkusil, ale vydržel tak žít sotva tři měsíce. K smrti ho to nudilo a ještě rád požádal o opětné zařazení do Služby. Hlídací robot vejcovitého tvaru, který se přemístí oval pomocí antigravitačního zařízení, dorazil k Markovi.

"Uveďte vaše identifikační číslo."

Robotův kovový hlas Marka dráždil. Vsunul mu do příslušné škvíry svoji kartu.

"Můžete jít, výtahy jsou vzadu v hale a kancelář generála je v posledním patře."

"Já vím, pro Službu dělám už osm let!"

Když vešel do kanceláře, čekal, že jako obvykle uvidí Peggy, generálovu sekretářku, která tam obklopena počítači celé dny trůnila. Byla to pravá stará panna, mohlo jí být tak přes padesát, měla vystouplou bradu a kulaté mírně vyvalené oči. Na jejím místě však seděla harmonicky rostlá blondýnka s pyšným poprsím, který jako by chtělo vyskočit ze svého látkového sevření. Bylo vidět, že podprsenku nenosí. Vůbec ji nepotřebovala.

Mladá žena se na Marka usmála a ukázal řadu pěkných bílých zubů. Ani tak příjemný obrázek Marka nerozveselil a tak jen zavrčel:

"Kde je Peggy."

"Nemám ponětí. Jsem tu už druhý den místo ní. Jděte rovnou dál, kapitáne Stone, jste očekáván."

V kanceláři Marka na chvíli oslepilo slunce, které pražilo přes velké skleněné okno. Byl z něho výhled na obrovskou newyorskou metropoli, která se během staletí rozrostla tak, že se Washington stal jejím předměstím.

Generál Khov však v kanceláři nebyl. Na jeho místě seděl plukovník Walter Benton, malý tloušťík s kulatoučkým obličejem. Benton byl Khovův zástupce pro administrativní záležitosti. Vztahy mezi ním a agenty Služby nebyly zrovna nejsrdečnější, protože to byl právě on, kdo velmi puntičkářsky zkoumal jejich cestovní výkazy.

Plukovník právě něco tak důrazně vysvětloval, až celý zrudl a hlas mu skočil o pár tónů výš. Jeho protějšek byl vysoký hubený muž s ostře řezaným obličejem a šedivými vlasy. Byl to admirál Neuman, nejvyšší šéf Vesmírné policie a Marka velmi překvapilo, že ho vidí zrovna tady. S admirálem už několikrát spolupracoval a jeho přítomnost svědčila o tom, že se něco děje.

"To je neuvěřitelné," řval Benton "Nikdy bych byl nepřipustil... To je něco bezpříkladného..."

Plukovníkovi došel dech, tak se odmlčel.

"Vstupte, kapitáne Stone," řekl Neuman klidným hlasem. "Ten rozhovor se vás týká."

Mark si sedl do křesla, které mu admirál nabídl a nebylo mu zrovna příjemně.

"Musím vám oznámit něco mrzutého. Včera se generál Khov stal obětí vážné nehody. Byl sražen jedním vozidlem a řidič ujel. Khova odvezli do všeobecné nemocnice a je vůbec zázrak, že ho tam dovezli živého. Dnes je ještě jeho stav kritický a lékaři se neodvážují vyslovit prognózu."

Ta zpráva Marka skoro zdrtila. Měl Khova velmi rád a obdivoval ho.

Neuman pokračoval:

"Hned jak jsem se to dozvěděl, spěchal jsem do nemocnice a strávil jsem s ním několik okamžiků."

"Musel blouznit v tom šoku," podotkl Benton.

Admirál ztuhl a ledově klidně odpověděl:

"Byl naprosto při smyslech, když označil pro dobu své nepřítomnosti jako svého zástupce kapitána Stona."

Mark nadskočil, jako by pod křeslem objevil hnízdo jedovatých hadů. Admirál vyndal z kapsy kus papíru a podal mu ho.

"Vaše jmenování podepsané prezidentem a zároveň povýšení na hodnost generála."

Nenápadně se pousmál a dodal:

"Obojí je jen dočasné. Administrativa zůstává administrativou. Tak pánové, svůj úkol jsem splnil a teď vás nechám, protože máte hodně práce."

Markovi bylo do smíchu, když viděl, jak se Benton tváří, ale ovládl se.

"Kapit... vlastně pane generále, je třeba učinit mnohá rozhodnutí. Jdu si pro složku se spisy."

"Proč tu není Peggy?"

"Nevím. Včera nepřišla do práce. Dal jsem příkaz, aby ji zavolali domů, ale tam prý není. Nechal jsem pro všechny případy napsat důtku za neomluvenou nepřítomnost v práci. Tu dívku, co teď sedí na jejím místě, mi poslali z agentury. Jmenuje se Patricia a vypadá docela schopně."

Když Mark osaměl, uvelebil se v Khovově křesle a zhluboka si vzdychl. Té práce, co ho čeká! Jeho, který tak nemá rád všechno to papírování okolo!

Prohledal zásuvky psacího stolu, jestli tam náhodou nenajde nějakou láhev, kterou míval generál schovanou pro své prominentní hosty. Pak si to ale rozmyslel a zásuvku zavřel. Je zbytečné, aby plukovníkovi zavalil další příčinu k pohoršení.

Benton se vzápětí objevil a položil na stůl horu spisů.

"Tady je nejdřív zpráva o astronefech Služby. Tři stroje, včetně Neptuna, kterého používáte vy, musí do generální opravy. Podle konstruktérů už mají vyčerpaný limit dnů strávených ve vesmíru."

"V čem je problém?"

"Je to drahá záležitost. Navrhoval jsem panu generálovi, aby výdaje rozdělil do dvou let. Podle toho, co říkali technici, by riziko nehody bylo minimální."

"Ale bylo by tu!" důrazně poznamenal Mark. "Přece si nebudeme zahrávat se životy našich agentů!"

"Samozřejmě, že začneme s Neptunem," dodal přehorlivě plukovník.

"To v žádném případě. Začnete těma druhýma dvěma!" Mark se andělsky usmál a kysele dodal:

"Stejně teď asi nějakou dobu Neptun potřebovat nebudu."

Obličej, který na to plukovník udělal, Marka potěšil.

"Podle vašich příkazů," řekl upjatě a se znatelnou hořkostí. To celé pro něj bylo těžko stravitelné sousto. Přijde si takový nějaký kapitán a dostane místo, na které měl přece právo on!

Pak následovalo asi deset různých administrativních problémů. Mark zjistil, že Benton svojí práci rozumí a tak se mohl soustředit jen na ty nejdůležitější. Stačilo dokonce jen podepsat.

Tři hodiny uběhly v pilné práci. Plukovníkovi se trochu zvedla nálada, protože jeho dočasný šéf mu vůbec v ničem neodporoval.

"A tady je konečně ta nejdůležitější věc," řekl a otevřel tlusté desky. "Zítra se koná komise, která má rozhodnout o přidělení panenské planety. Byla objevena před šesti měsíci v systému vesmírných souřadnic KD 49.27.39.82. Je to teramorfní planeta a zřejmě vznikla nedávno, protože jsou na ní ještě četné vulkanické jevy. Podmořské krátery vrhají do atmosféry velké množství vody. Proto také první astronauti nazvali tuto novou zemi příhodně Soda."

"A domorodci?"

"Žádní. Služba pro vesmírný výzkum provedla podrobný průzkum planety, tak jak to předpisy vyžadují. Nebyl shledán žádný radioelektrický zdroj a žádný jiný termální projev kromě sopečné činnosti.

Podrobným průzkumem planety byl pověřen kapitán Steve MacDonald. Svoji zprávu odevzdal před necelým týdnem."

MacDonald, přezdívaný Duck, byl Markův spolužák a především opravdu dobrý kamarád. Byli spolu na

nejedné výpravě...

"Flóra? Fauna?"

"Podobná jakou u nás kdysi v druhohorách. Obrovské kapradiny, stromy, hmyz, mnoho různých plazů. Žádný zemský ráj... Kapitán ale odvedl dobrou práci a sestavil seznam nejméně tří set živočišných a rostlinných druhů."

"A co přírodní bohatství?"

"Nic zvláštního. Trochu titanu, zlata, platiny a dokonce uran."

"Stane se Soda zemskou kolonií?"

"To je vyloučeno. Jednak je příliš daleko a pak podnebí je tak horké a bouřky jsou tak časté, že se na Sodě nedá dohromady nic pěstovat. Bylo tedy rozhodnuto, že bude nabídnuta v dražbě. A to je také cíl zítřejší schůzky. Majitelem se má stát důlní společnost Jamerson."

"Nikdo další se nepřihlásil?"

"Myslím, že ne, ale stejně by bylo dobré, kdybyste si spis prostudoval. President Grant bude komisi osobně předsedat a může vám položit nějakou otázku. Kdybyste nedokázal správně odpovědět, tak by to bylo nejen smutné, ale mohlo by to pokazit Službě pověst."

Mark se rozzářil.

"Už jsem měl tu čest se s panem presidentem setkat. Dokonce jsem jeho dceru doprovázel na planetu Armina."

"Na tu záležitost se pamatuju."

A plukovník se stínem lítosti v hlase dodal:

"Možná právě to bylo důvodem, že podepsal vaše dočasné jmenování..."

Benton držel v ruce několik papírů.

"Tohle jsem měl připravené pro generála Khova. Je to shrnutí jak prvních pozorování planety, tak výtah ze zprávy kapitána Mac Donalda."

Když plukovník odešel, Mark se nadlouho zasn timer. Pak přivřel oči a snažil se zkoncentrovat myšlenky. Za okamžik dokázal navázat telepatické spojení se svým přítelem Rayem. Byl to jeden z mála vzácných androidů, kteří byli vybaveni psychickým zesilovačem. Možná právě proto se dokázal chovat jako člověk. Výroba tohoto druhu už byla zrušena, protože jen málokterý z pozemšťanů dokázal komunikovat pomocí telepatie. Mark se na jedné vzdálené planetě seznámil se zvláštní rostlinnou bytostí, která byla nadaná mimořádnou psychickou silou. Zestonásobila Markovy psychické schopnosti a naučila ho, jak své myšlenky předávat telepaticky. Mohl tak být s Rayem nenápadně ve spojení a to i na velké vzdálenosti.

"Jsem na S.D.P.P. a ještě tu několik hodin pobudu. Jdi do nemocnice a zjisti, jak je na tom Khov a podívej se, jestli tam někde neuvidíš Peggy. Kdyby tam nebyla, jdi k ní domů. Její nepřítomnost mě znepokojuje. Ta by do práce dorazila, i kdyby byla v posledním tažení."

Mark si zhluboka vzdychl a zabral se do hromady papírů na stole. Když došel k Duckově zprávě, vstal a zavolal:

"Patricie, zavolejte mi kapitána MacDonalda."

"Už mě o to žádal i plukovník Benton, ale já ho nemůžu nikde sehn timer. Doma u něj odpovídá záznamník, že je na dovolené a zřejmě na Správě nenechal žádnou adresu, kde právě je."

Mark vyšel rozmrzele z kanceláře. Sekretářka se na něj podívala:

"Přejete si něco, generále?"

Vyloudila vstřícný a všeslibující úsměv.

"Kdyby mě někdo hledal, jsem v archivu."

Poručík Dinger byl malý, hubený člověk s hustým obočím a vysokým, vybouleným čelem. Vládl svému počítačovému království, paměťovým krystalům, páskům a disketám. Byla na nich celá historie S.D.P.P., shromažďovaná po staletí stovkami agentů, z nichž se mnozí nevrátili...

"Už je pozdě, přijďte zítra," řekl nepřijemným hlasem nepřipouštějícím diskusi.

"Je mi líto, ale trvám na tom."

Poručík provrtal pohledem toho odvážlivce, ale když poznal, že je to Stone, výraz v obličeji se mu změnil.

"Promiňte, zapomněl jsem, že vás jmenovali generálem!"

"Jen dočasně. Chtěl bych se podívat na zprávu z výpravy kapitána MacDonalda na planetu Soda."

Dinger stiskl několik tlačítek a ani ne za třicet vteřin se v otvoru objevila kazeta.

"To je všechno?" podivil se Mark, "kde androidův záznam?"

Roboti doprovázející agenty nepřetržitě nahrávali během výpravy vše, co slyšeli a viděli. Jen Ray si občas dovolil krátká přerušování, když chtěl mluvit s Markem o samotě.

Dinger sraštil obočí a ještě několikrát se marně pokusil vytáhnout něco z počítače.

"To je divný, není tu ani stopa po androidově záznamu. Zřejmě ho generál Khov nepovažoval za důležitý a tak ho nedal zařadit do archivu. Soda nespadá pod S.D.P.P."

"Děkuji vám, zajdu si za tím robotem."

"Jděte do skladu, Sark by měl být tam. Je to o patro níž."

"Já vím, i když jsem teď ten generál, ještě jsem nezapomněl, co kde v domě je."

Sark byl vysoký blondák s klidným a spokojeným výrazem.

"Nazdar, Stone. Už dlouho jsi za mnou nezašel. Pořád máš toho zastaralého robota a nechceš nic slyšet o nejnovějších modelech? Mám tu opravdové zázraky techniky!"

Z jeho pohledu však bylo zřejmé, že ví o tom, jaké vztahy se během společně strávených let vyvinuly mezi Markem a Rayem.

"Vždyť víš, že už jsem si na něj zvykl. Ray mi naprosto vyhovuje a s těmi novými důmyslnými roboty at' si pracují mladí. Já už na to nejsem. Rád bych, abys mi zavolał androida kapitána Mac Donalda."

Sark zalovil v počítači.

"Bohužel, je mi líto, ale je v opravě."

"Zavolej ho!"

"To nejde. Je úplně rozebraný."

"A co jeho paměťové krystaly?"

"Byly vymazány."

"Kdo k tomu dal příkaz?"

"Nikdo. To je při revizi běžný postup. Všechny údaje jsou před tím přeneseny do archivů."

Mark vztekle mávnul rukou.

"To se zřejmě nestalo."

"Za to já ovšem nemůžu. Každý robot, který se vrátí na Službu, je podroben celkové kontrole a pak je naprogramován na další výpravu. Myslíš si, že máme nějaké obrovské sklady robotů? Vždyť to stojí celé jmění. Za čtyři dny Mac Donaldův android odlétá na výpravu s jiným agentem."

Mark se celý rozmrzelý vrátil do kanceláře a nebylo mu nejlíp.

2

"Na závěr bych rád shrnul poznatky o zvířené. Na planetě Sodě žijí zvířata podobná ještěřům a plazům z období našich druhohor, ale humanoidní tvorové tam nebyli žádní."

Hlas kapitána MacDonalda umkl. Mark už si kamarádovu zprávu poslechl podruhé. Vstal a popošel k velkému prosklenému oknu. Byla už noc a pod ním zářilo daleko, kam až lidské oko dohlédlo, tisíce světél.

Mark začal mít nepříjemný pocit. MacDonald odvedl pečlivou práci. Je přece vynikající biolog. Možná až příliš dokonalou! Stone znal Ducka už léta a věděl, že každou svoji zprávu končil nějakým vtipkem. A tady nebylo nic. Že by byl závěr nahrávky cenzurovaný?

K Markovi dolehlo Rayovo telepatické zavolání.

"Khovův stav se nemění a lékaři jsou dost pesimističtí. Jeho paní je s ním v nemocnici. Říká, že Peggy od nehody neviděla a je jí to moc divné. Ani prý nevolala. Byl jsem u ní doma, ale tam nikdo není."

"Viděl jsi byt?"

"Samozřejmě, kódované zámky jsou pro mě hračka. Všechno je na svém místě, nechybí žádné zavazadlo. Vrátný u vchodu tvrdí, že ji viděl naposledy včera ráno vycházet. Byla prý rozčilená a spěchala. Nastoupila do transvozidla, které na ni čekalo před vchodem a odjela s nějakou mladší blondýnkou. Nic víc jsem nezjistil."

"To je divný. Dám ti ještě jeden úkol, Rayi, zkus najít MacDonalda. Jak ho znám, bude trávit dovolenou

v nějaké dámské společnosti. Zjisti v jaké."

"Naposledy to táhnul s nějakou servírkou z Galaxy Building, nějakou Corou, jejíž adresu jsi mu dal ty."

"Jdi se tam zeptat."

Mark si zase vzdychl a pohroužil se do spisů.

Společnost Jamerson předložila plány na využití planety, které vypadaly klasicky, ale byly také dost odvážné. Plánovali postavení astroportu, otevření dolu na těžbu zlata a platiny a později i na těžbu titanu.

"Pro dnešek už dost," řekl si Mark, když se podíval na hodinky. Bylo jedenáct.

Dole v hale byl jen robot-hlídač, který jednotvárně vykonával obchůzku. Mark vyšel ven na chodník. Na ulici byl čilý ruch. Pravoúhlé silnice, jejichž konce se ztrácely v nedohlednu, byly plné transvozidel.

"Rayi, kde jsi?"

"Ptal jsem se Cory, Ducka prý už několik týdnů neviděla. Zuří a udělala na jeho osobu několik neslušných poznámek. Je tu ale něco, co by tě mohlo zajímat. Dnes odpoledně za ní přišli dva chlápci a ptali se jí na MacDonalda. Jeden svalnatý vysoký blondák a druhý hubený a tmavovlasý. Nikdy předtím je neviděla. Byli velmi zklamaní z toho, že Ducka u ní nenašli a pohrozili jí, že ji zabijou, jestli lhala."

"Přijed' pro mě transem před budovu Správy."

"Už jedu, ale bude mi to trvat dobrou čtvrt hodinu, než tam dorazím."

"To nevadí, stejně se potřebuju trochu nadýchat čerstvého vzduchu. Ta klimatizace v kanceláři je dost nepříjemná."

Náhle Mark pocítil, že se blíží nebezpečí. Chtěl se otočit, ale bylo už pozdě. Nějaký hrozně těžký předmět ho praštil zezadu do lebky. Před očima se mu udělaly mžítiky a Mark padl do bezedné černé tmy...

První dojem po probuzení byl, že mu do hlavy tlouče nějaký šílený kovář a trefuje se přímo do těch nejcitlivějších nervů. Ty zmatené zvuky mu drásaly ušní bubínky. Konečně se mu podařilo otevřít oči. Uviděl strop a když se podíval dolů, šedou špinavou podlahu. V rohu místnosti seděli dva muži a sledovali v televizi porno. Jeden byl velký blondák a druhý malý brunet.

"Marku, Marku, kde jsi, proboha," volal telepaticky Ray a v jeho hlase byla slyšet úzkost.

"Nemám ponětí. Právě jsem se probudil. Asi někde ve sklepe nebo podzemí. Zvenku neslyším žádný hluk."

Oba muži byli přilepeni k obrazovce, na které se odehrávala nejstarší hra světa, ta, kvůli které byli z ráje vyhnáni Adam s Evou. Menší z mužů se zasmušile podíval na Marka, který měl oči stále zavřené a řekl:

"Měls ho praštit mihn, Vincku. Pořád je ještě v limbu a potřebujeme, aby mluvil. Víš, že Taurok už čeká na zprávu."

Blondák si protáhl svoje obrovité tělo a prsty u rukou mu zapraskaly.

"Myslíš, že je ještě u Zelený opice, Moktare?"

"Když to budeme moc protahovat, tak se vrátí domů a víš, jak zuří, když ho někdo vzbudí z prvního usnutí."

"Klídek. To nebude dlouho trvat, ten kápne božskou. Já z něj vymáčknu, kde má toho svého kamarádíčka."

"Jenom pořád nevím, jak jsme ho mohli u východu z astroportu minout."

"A co s ním uděláme pak?"

Brunet pokrčil rameny.

"To záleží na Taurokovi, co nám nařídí. Zatím ho zavřeme s tou ženskou."

Vincek se zašklebil.

"Škoda, že je tak ošklivá. Mohli jsme si s ní trochu zašpásovat. Tak a teď do práce."

Chytil Marka za astronautickou kombinézu, zdvihl ho jako pítko ze země a posadil ho na židli.

Pak s ním tou svojí obrovitou rukou zatřepal. Měl ruce jako lopaty. Markovi vylítla hlava dozadu a v ústech pocítil nasládlou chuť krve. Začal zvracet.

"Vidíš, Moktare, hošánek se probudil."

Menší z mužů vycenil našloutlé zuby jako by se chystal kousnout a přistoupil k Markovi.

"Kde je kapitán Mac Donald?"

"Nevím, nechal jsme ho dnes odpoledne hledat, ale marně."

"Proč tě jmenovali místo Khova?"

"To netuším."

Moktar pokýval hlavou a pak řekl směrem ke svému komplicovi:

"Myslím, že dost dobře nepochopil situaci. Mělo by se mu to líp vysvětlit, aby začal spolupracovat."

Kolohnát se pobaveně usmál.

"To je roztomilé, že pán nic neví. Trošku se s ním budu muset pobavit. Můžeš si být jist, že tě nezabiju hned, ale dám si načas. A já to umím pěkně natahovat! Moktare, zapni stopky a sleduj!"

Jako beran vrazil levačkou Markovi do břicha. Bolest a nepřekonatelné nutkání na zvracení... Další úder dopadl na obličej a Markovi se v hlavě probudili kovářičci a tepali jako šílení...

"Ne!" pokusil se vykřiknout Mark. "To bude masakr..."

Ale větu nedokončil, protože Vincek udeřil potřetí a tentokrát přímo na thorax. Mark zalapal po dechu. X X X

K androidovi pronikla vlna utrpení a způsobila přepětí v jeho elektronických neuronech. Hněv, zuřivost, nenávist, samé ryze lidské pocity, jaké by robot mít neměl. Ale Ray by výjimkou. Jakmile se jeho přítel ocitl v nebezpečí, veškeré naprogramování zmizelo a androida ovládla jediná myšlenka (zachránit Marka. Pak jednal s velmi nebezpečnou účinností.

Když nenašel svého přítele před S.D.P.P., vrátil se do transvozidla a snažil se s Markem navázat telepatické spojení. Z přetížených obvodů se mu podařilo vydobýt jen tři slova: "Taurok, Zelená opice." Ray vyt'ukal na palubním počítači několik údajů. Na obrazovce se objevila adresa Zelené opice: 2729tá ulice. To bylo na okraji vyhrazené oblasti. Zavrčel motor a trans vyrazil. Ray nedbal řevu přetíženého motoru (před sebou měl jediný cíl. Naštěstí ulice již byly prázdnější a nočnímu závodníkovi dal každý raději přednost.

Transvozidlo zastavilo před příjemně vypadajícím podnikem. Uvnitř posedávalo u stolu asi deset zločinecky vyhlížejících hostů a všichni zírali směrem k projekční stěně, na které běželo porno. Otevření dveří jimi ani nepohnulo. Ray přistoupil rázně k baru, kde stál opřený o pult blaseovaný mladíček ve špinavém saku.

"Kde je Taurok?"

Barman se podezíravě podíval na nově příchozího.

"Neznám."

Silná ruko ho uchopila pod krkem a přitlačila mu obličej na pult, až mu v nose křuplo.

"Když nezazpíváš, tak ti ten tvůj ksicht rozmačkám."

Barmanovi se těle rozlila nesnesitelná bolest.

"Tam... Ty dveře vzadu... Má kancelář v prvním patře."

"No vidíš, že to jde..." řekl Ray a ukončil mučení ještě jedním pohlavkem. Pak vyběhl po schodech nahoru. Na odpočívadle se vynořily dvě velké temné postavy.

"Kam se ženeš?" zeptal se posměšně jeden z mužů. "Budeš litovat, žes..." ale nedořekl.

Android udeřil oba dva najednou pěstmi do žaludku. Oba se sesunuli a pokoušeli se marně popadnout dech. Ray kopancem rozrazil dveře. Ocitl se v prázdné temné místnosti.

Hlídači se sotva stačili zdvihnout ze země, když je pod krkem uchopily dvě mocné ruce a přitiskly je ke zdi. Oba se snažili z toho d'ábelského sevření vymanit, ale nešlo to. Ledově klidný hlase se jich zeptal:

"Tak co, kdo chce zůstat na živu, tak mi odpoví. Kde je Taurok?!"

"Odjel... Asi před hodinou... K sobě domů..."

"Adresu a rychle!"

"4259, sedmsetsedmá ulice."

Ray je pustil a poodstoupil. Zsinalí chlápci jenom vyhekli úlevou a ani si nevšimli rychlého pohybu. Úder na bradu je odvedl do sladkého bezvědomí.

Android seběhl několika dlouhými kroky po schodišti dolů. V sále se zatím atmosféra změnila. Promítání bylo přerušeno a v hrobové tichu stálo asi pět mužů u východu. Byli pevně rozhodnutí nepustit cizince ven.

Ray v setině vteřiny zhodnotil situaci. Nechtěl ztrácet čas, ale přitom se chtěl vyhnout hromadnému masakru. Rychle z kapsy vytáhl uspávací granát. Byla to malá kulička asi tak tři centimetry v průměru a

obsahovala velmi těžkou kapalinu. Mnohokrát je už použil na primitivních planetách, když potřeboval Marka vytáhnout z nějaké šlamastiky a nechtěl přitom zasáhnout do přirozeného vývoje domorodců. Hodil kuličku na zem a anestetikum s tichým pšuknutím explodovalo. Než Ray dorazil ke dveřím, sesunulo se již první tělo k zemi.

3

Ray se zadíval na dům, který mohl mít nanejvýš dvacet pater. Podle štítků na dveřích a podle skryté kamery usoudil, že Taurok bydlí v posledním patře pod střechou. Ulice v této elegantní rezidenční čtvrti byly úplně prázdné. Ray neváhal víc než zlomek vteřiny. Kdyby vešel dovnitř dveřmi, riskoval by, že bude odhalen bezpečnostním systémem. Musel proto jednat jinak. Naposledy se rozhlédl, jestli se někdo nepovolaný nedívá, uvedl do chodu své antigravitační zařízení a pak se pomalu vznesl podél zdi domu. Pro S.D.P.P. byli sestrojeni opravdu vynikající roboti. Dokázali agenty, které doprovázeli, chránit za každých okolností. V posledním patře bylo otevřené okno a svítilo se v něm. Ray opatrně nakoukl. U stolu seděl malý, obtulitý a připešatělý muž s kulatým obličejem. S jeho žoviálním zjevem výrazně kontrastovaly nezvykle modré oči. V křesle v rohu se povaloval rozložitý chlapík, který vypadal na bývalého boxera.

"Co ti pitomci kde dělají, měli už dávno volat."

Pořez v křesle si zamlul ruce a řekl:

"Donutit mluvit pořádného chlapa trvá někdy pěkně dlouho. Člověk musí umět správně nadávkovat bolest a nesmí to přehnat, jinak dotyčný omdlí a všechno musí začít znovu."

Promluvil ten pravý odborník a Rayovi hněvem zajiskřilo v obvodcích. Vztek ho ještě popohnal vpřed. Rozrazil okno a skočil do místnosti.

Oba muži překvapením ztuhli. Bývalý sportovec zareagoval rychleji, než by se dalo při jeho hmotnosti vůbec předpokládat. Z kapsy sáka vytáhl laserovou zbraň a vystřelil. Laserový paprsek ale narazil jen na silové pole a směšně zasyčel. Lump pochopil, co se vlastně stalo, až někde v pekle. Oslepil ho červený paprsek a byl konec.

Nemohl vědět, že Ray je jedním ze zvlášť vybavených modelů, které byly vyhrazeny pouze S.D.P.P. a Vesmírné policii. Měl zabudovaný generátor ochranného pole (záraz technologie). Vytvářel okolo těla svého nositele silové pole, které chránilo před střelami a paprsky. K proražení tohoto pole bylo zapotřebí vyšší energie, než byla energie vytvářená generátorem pole. Androidovo levé předloktí navíc skrývalo dezintegrátor, který dokázal v okruhu několika metrů všechno zničit.

Taurok hleděl nevěřícně na křeslo, kam se sesula jeho gorila. V jejím překvapeném obličejí přesně u kořene nosu se objevilo navíc třetí černé oko...

Neznámý vyrazil směrem k Taurokovi. Ten nepřičetně vztekly hmátl do zásuvky psacího stolu pro zbraň. Bylo to směšně pomalé gesto. Ray přirazil zásuvku a přivřel mu do ní ruku. Taurok bolestí zařval.

"Kdo... kdo jste? Co chcete, ksakru. Já tady nikdy žádný peníze nemám."

Taurok se podíval na svého útočníka a na čele mu vyrazil studený pot. Ten pohled! Neosobní, studený. A ta divoká zuřivost, který mu vyzařovala z očí...

"Kde je kapitán Stone?"

Hlas měl klidný, téměř až nezúčastněný. To Tauroka zmátlo a tak odpověděl:

"Nevím, to jméno neznám. Pusťte mě."

Strašlivá, nesnesitelná bolest. Pak se ozvalo chrupnutí lámané kosti. Ray ještě přitlačil a zápěstí nevydrželo.

"Mějte slitování, přestaňte, já nic nevím..."

Taurok chroptěl tak, že by se kámen ustrnul, ale ne stroj.

"Moktar a Vincek ti mají volat, tak o něm asi něco vědět budeš."

Tlak znovu zesílil. Taurok málem zešlel. Trpěl jako zvíře. On, který celé svoje postavení založil na síle, on který nikdy neváhal zabíjet, mučit a mrzačit ty, kteří mu chtěli odporovat. Pro něj to byly jenom směšné figurky, které mu stály v cestě za úspěchem. Nikdy v životě ho nenapadlo, že by s ním samotným mohlo být tak zacházeno.

"Na to nemáte právo! Žádám, abych byl souzen soudním počítačem... Podle práva."

S Rayem to ani nehlo. Jenom ještě přitlačil, až se ozval nový řev. Ray usoudil, že když se takový ničema

dovolává zákonů, pak je na pokraji sil.

"Tak mluv, kde držíte Stonea?" zeptal se už maximálně vytočený Ray tím stále stejně klidným hlasem. Pro Marka mohla být každá vteřina tou poslední.

Taurok nebyl vůbec zvyklý na fyzické strádání a tak bolest jeho odpor brzy zlomila. Obvykle do byl on, kdo nechával mučit druhé.

"Dost, už dost. Mějte slitování," žebřal.

"Soucit je právě tobě úplně cizí. Proč se ho tedy dovoláváš?"

Tauroka se zmocnila panika a vyhekl:

"Je v mém domě, asi dvě stě kilometrů směrem na západ."

Tlak malinko povolil a oteklá, znetvořená ruka šla vytáhnout ze zásuvky.

"Pojedeš se mnou a ukážeš mi to. Jestli lžeš, tak zajdeš velmi nepříjemnou smrtí."

Muž ani neměl čas zaprotестovat, jak bylo jeho dobrým zvykem. Ray ho uchopil kolem pasu a vyskočil s ním oknem ven. Taurok řval hrůzou, protože už viděl, jak spolu letí do prázdna. Naštěstí antigravitační zařízení bylo nastaveno tak, že mohlo unést ještě jednoho člověka.

Podivný párek tiše přistál na chodníku. Ray hrubě vstrčil svého zajatce do transvozidla a vyrazil tak rychle, že Taurok jen ustrašeně seděl a zdravou rukou si držel bolavé zápěstí.

"Jestli je jen hneš, zpřerážím ti kosti," varoval ho čím dál tím nervóznější Ray.

Nedařilo se mu spojit se telepaticky s Markem a to znamenalo, že je jeho přítel buď v bezvědomí nebo... mrtvý. Představa, že Mark někde trpí, byla pro něho nesnesitelná. Drtil nohou plyn a nedbal na světla.

Taurok zavřel oči, aby strachy nevypustil duši. Takhle šíleně letěli půl hodiny. Pak náhle zpomalili a Taurok začal zase vnímat své okolí. Byli tři sta metrů od jeho pozemku. Na něm stála pěkná patrová vilka a okolo byl park. Transvozidlo zastavilo u chodníku.

Ray vystoupil a před sebou strkal svého spolucestujícího. Taurokovi náhle v očích zablesklo. Přibližoval se k nim totiž hlídač robot, který se vynořil zpoza rohu domu.

Konečně se pomstí! Vytrhl se a vyrazil tak rychle, jak mu to jeho krátké nohy dovolovaly a přitom křičel: "Střílej, střílej!"

Robot ve tvaru vajíčka namířil na Raye své chapadlo, ale vše se odehrálo jinak. Z Rayova levého předloktí vyšlehl modrý záblesk. Dezintegrátor! Za zlomek sekundy robot zmizel, jako by ho schlamstla něčí obrovská a neviditelná tlama.

Taurok na poslední chvíli zakličkoval směrem ke svému androidovi a to se mu stalo osudným. Horní polovina jeho těla se změnila na světlo a teplo. Spodní, nedotčená, udělala ještě několik posledních kroků a pak se zhroutila na zem.

4

Mark ležel bezvládně na zemi. Byl v bezvědomí. Z nosu a z rozseklého obočí mu po tváři stékala krev.

"Kristepane, Vincku, říkal jsem ti přeci, že to nemáš přehánět! Vždyť ztratil vědomí už potřetí. Když budeš takhle pokračovat dál, tak zhebne a ani nepípne."

"Když si myslíš, že seš chytřejší než já, tak to teda zkus sám."

Moktar vyndal z kapsy nůž a s tichým klapnutím ho otevřel.

"Uvidíme, než to tvoje mlácení, možná bude účinnější ho po kouskách odkrajoval. Začnu ušima. To bude nádherná podívaná, ale o život nepůjde. Najdi zatím nějaký kus hadru, ať zastavíme krvácení. Pak přijde na řadu buď nos nebo možná oko. Ještě sám nevím." V tu chvíli se rozlétly dveře a Moktar svoji úvahu nedokončil.

Vincek se ani na okamžik nezdržoval přemýšlením, jak se dotýčný vůbec mohl dostat dovnitř a vrhnul se na něho. Byl pyšný na svoji fyzickou sílu a často ji nejen používal, ale hlavně zneužíval. Ale tentokrát měl pocit, že narazil do zdi. Ray spatřil Marka na zemi a jeho jedinou myšlenkou bylo dostat se k němu.

Jedním mávnutím ruky srazil k zemi muže, který ho obtěžoval. Naneštěstí pro Vincka byly androidovy elektrické neurony silně přetíženy a systém, který obvykle jeho pohyby mírnil, nefungoval. Úder odrazil muže od země a rozdrtil ho o stěnu místnosti. Příšerný zvuk lámaných kostí teď nikoho nezajímal.

Moktar se se zuřivým křikem vrhnul na neznámého protivníka. V ruce držel nůž. Ray s ním velké cavyky nenadělal. Jednou ranou udeřil do nastavené šíje a byl konec boje... i protivníka.

Pak se Ray sklonil k Markovi a velmi něžně mu nadzdvihl hlavu. Robotovy neurony se zklidnily, protože

analyzátoři potvrdily, že Mark jenom omdlel.

Android otevřel malý otvor v levém stehně. Uvnitř se skrývala brašnička s první pomocí. Rychle naplnil injekční stříkačku a dal Markovi injekci do předloktí. Ten otevřel oči, přesněji řečeno levé oko. Pravé mohl jen pootevřít, protože víčko měl třikrát větší.

"Rayi," vydechl, když spatřil svého přítele. "Jak jsi mě dokázal tak rychle najít?"

Android se raději odpovědi vyhnul.

"Pojď, tvůj obličej potřebuje péči."

S Rayovou podporou se Markovi podařilo vstát.

"Ještě počkej, podle těch, co mě tu drželi, by Peggy měla být někde tady. Prohledal jsi dům?"

"Na to nebyl čas. Měl jsem jediný cíl a to najít tebe. Báł jsem se..."

Marka ten projev sympatií vůbec nepřekvapil. Kybernetici sice tvrdili, že android nemůže jednat jinak, než jak byl naprogramován, ale v tomto případě to nebyla pravda.

"Já vím, starý brachu, já jsem se taky báł."

Z chodby vedlo několikero dveří. Ray jedny po druhých bezohledně otevřel, zámek nezámek. Peggy byla ve třetí místnosti. Ta nebohá stará panna byla v zoufalém stavu. Šaty měla na cáry a bylo vidět, že je celá potlučená. Obličej byl hrozný, samá podlitina a krev. Horní ret měla nateklý a dolní zase roztržený... Z přeraženého nosu jí tekla krev a na obou očích se jí skvěl monokl.

Ray Peggy rychle vyšetřil rentgenem a tomografem a pak Marka ujistil, že není nijak vážně zraněná.

"Všechno jsou naštěstí jen samé povrchové rány."

Připravil pro ni stejnou injekci, jako před chvílí pro Marka. Po ní Peggy otevřela oči. Tiše zanaříkala:

"Ne! Prosím vás, už mě nechte, moc to bolí. Já nic nevím."

Mark se k ní naklonil.

"Peggy, probud'te se, přišel jsem vás osvobodit."

"Ach, to jste vy, kapitáne Stone? Jak je to možné?"

Rayova směs začala působit a bolest pomalu ustupovala. Mark něžně uchopil starou pannu do náručí a ta se dojetím rozplakala.

"Bylo to hrozné! Ti dva... Co když se vrátí?"

"Nemějte strach! Ray se o ně už postaral. Už nebudou nikdy nikoho mučit."

"Chtěli, abych jim řekla, kde je pan MacDonald, ale já to nevím... Aby mě už dále netýrali, tak jsem jim řekla o jisté Coře. Věděla jsem, že ona a MacDonald... Vadí to moc?"

"Ne, netrapte se tím, Duck s ní určitě není. A teď pojd'te, Ray vás ponese."

Za pět minut už byla Peggy posazena do transvozidla. Když odjížděli, všiml si Mark, že mnoho dveří v domě chybí.

"Musel jsem použít dezintegrátor, když jsem se chtěl vyhnout hluku..."

Transvozidlo pomalu vyrazilo. Žádný zběsilý let, jako cestou k této osamělé vile. Bolest Peggy pomalu přešla a ona usnula.

Pak přijeli na lékařskou pohotovost. Peggy naložili na nosítka a odnesli na jednotku intenzivní péče.

Marka si vzal na starost internista.

Umytý, dezinfikovaný a nasycený Mark zase začal vypadat jako člověk. Mladý lékař se zadíval na výsledek své práce s uspokojením.

"No, už vypadáte líp. Příště se ale podobným střetům vyhněte."

Do místnosti vešel jiný lékař. Byl to vysoký mladý muž, ale teď vypadal velmi unaveně. Mark v něm poznal chirurga, který ho ošetřoval loni, kdy byli on i jeho přítelkyně Elza zraněni.

"Dobrý den, kapitáne."

"Co Peggy?"

"Byla ošklivě pomlácená, ale zranění jsou jen povrchová. Za pár dní zas bude v pořádku, Jistě chápete, že povaha zranění, která utrpěla, mě nutí oznámit celou věc na Policii."

Mark se chvíli zamyslel a pak odpověděl:

"To je samozřejmé, doktore. Ale rád bych vás poprosil, abyste se spojil přímo s kanceláří Vesmírné policie. Únos generálovy sekretářky má možná souvislost s nehodou generála Khova."

Chirurg pokrčil rameny. Bylo mu jedno, jestli to oznámí jedněm nebo druhým.

"Jak se mu vlastně daří?"

Lékař se zakabonil.

"Abych řekl pravdu, tak velmi zle. Začal krváčet dovnitř a museli jsme jej dnes v podvečer znovu operovat. Proto jsem také za vámi přišel hned, jak jsem se dozvěděl, že jste tady. Generál Khov už byl několikrát operován a nám se nedostává další krev. Když jsem v počítači hledali další možné dárce, tak jsem na seznamu zahlédl vás. Ušetřilo by nám to drahocenný čas, kdybyste... Vše by se odbylo v několika málo hodinách..."

"Samozřejmě, kdy a kam mám jít?"

"Nikdy jsem nepochyboval o tom, že přijmete. Pojd'te vedle do sálu, vše už je připraveno."

Mark si lehl na vyšetřovací stůl a natáhl ruku. Sestřička mu podvázala žílu a lékař mu přiložil na prsa různé snímáče.

Za půl hodiny podal lékař Markovi předpis.

"Napsal jsem vám něco na povzbuzení. Kdybyste se teď pár dní cítil unavený, neznepokojujte se. Vzali jsme vám větší množství krve, ale váš organismus se s tím vyrovná bez problémů. Já už teď musím běžet na resuscitační oddělení."

5

Mark se jen velmi ztěžka probouzel. Zdálo se mu, že usnul ani ne před chvílíčkou.

"Na, napij se," řekl Ray a podal mu sklenici s narůžovělou tekutinou.

Do přijatelného stavu Marka uvedla až osvěžující koupel. Podlitiny v obličeji už téměř všechny zmizely. Marka to nijak neudivilo. Na jedné výpravě totiž zachránil mladou ženu, která vypadala tak na třicet a ta ho pozvala na svoji planetu - Marallu. Byla na ní prezidentkou. Ve skutečnosti bylo té ženě dvě stě let. A Mark byl jediný pozemský muž, kterému se dostalo její přízně. Miloval se s okouzující dvoustletou mladíci. To ona ho mimovolně seznámila s obrovskými vědomostmi své rasy v oblasti biologie. a proto Markův organismus dokázal regenerovat desetkrát rychleji než dříve.

"Volá Neuman."

Admirál se tvářil zachmuřeně.

"Vidím, že po všech těchto nočních útrapách vypadáte docela dobře. Moji pracovníci se dali do práce hned po tom, co byli informováni. Váš android za sebou nechal pořádnou spoušť."

"Jen díky jeho rychlému zásahu jsme ještě s Peggy naživu. Poslouchal jen moje příkazy."

Admirál se neznatelně usmál.

"Já vám nic nevyčítám. Vínec a Moktar byli najatí zabijáci a my jsme po nich už dlouho pátrali. Několikrát také byli odsouzeni k smrti, ale bohužel vždy v nepřítomnosti. zásah vašeho přítele jen věci urychlil."

"A co Taurok?"

"Toho naši taky hledali. Byl dokonce několikrát zadržen, ale pak znovu propuštěn pro nedostatek důkazů. Jeho doménou byly zřejmě drogy a prostituce, ale neodříkal se ani vražd a loupeží na objednávku. V tomto případě lze s určitostí říct, že pracoval pro někoho třetího. K čemu by mu bylo znát adresu kapitána Mac Donalda?"

"To už se ho asi těžko zeptáme. Kdyby to byl Ray mohl tušit..."

"Já vím. Váš android nám poctivě odevzdal veškeré záznamy, které při akci nahrál. Ten Taurokův skok stranou nemohl předvídat a nelze mu nic vyčítat."

Mark si ulehčeně oddechl. Vypadalo to, že admirál souhlasí s tím, co se v noci odehrálo a že tedy Ray nebude nijak popotahován.

"Víte už, kde je kapitán MacDonald? Rád bych ho vyslechl. zajímá se o něho až příliš mnoho lidí."

"To opravdu nevím."

"To je škoda, kdybyste si na něco vzpomněl, tak mi to můžete říct odpoledne. Sejdeme se spolu na komisi."

Mark se za chvíli oblékl a chystal se odejít.

"Musím do kanceláře. Už je hromada hodin."

Ray se k němu připojil.

"V žádném případě tě nenechám samotného. Jdu s tebou."

X X X

"Pánové, chůze začíná."

President Grant se ani trošku nepodobal svému bývalému předchůdci. Byl velký, hubený, s hranatým obličejem a širokým čelem. Po jeho pravici seděl admirál Neuman a vlevo od něho senátor Cartney, president finanční komise. To zase byl podsaditý pořízek s kulatou prošedivělou hlavou a různými tvářemi. Byl tu i ministr zahraničních věcí Galaxie - elegán s výrazem znuděného diplomata. Ministr pro průmysl právě tiše hovořil s xenobiologem. Markova pozornost se soustředila na Jamersona, usměvavého čtyřicátníka sportovního vzezření.

"Pánové, představuji vám generála Stonea, kterého jsem prozatím jmenoval na místo generála Khova, který se, jak víte, stal obětí politováníhodné nehody."

Oči všech přítomných se obrátily na Marka, který se snažil zůstat důstojně klidný.

"Musíme přijmout rozhodnutí o planetě, která byla poněkud zlehčeně nazvána Soda."

Jako první se k věci vyjádřil zástupce pro zahraniční věci Galaxie:

"Na této planetě neexistuje žádná rozvinutá civilizace, se kterou bychom mohli jednat. proto se nás tato záležitost netýká."

"Mohla by se Soda stát v blízké nebo i vzdálené době kolonií?"

Na tuto otázku odpověděl xenobiolog:

"Ne dříve než za několik miliónů let, pane presidente. Zpracovali jsme pozorování, která ze své první výpravy přinesla S.D.P.P. Naše závěry jsou jasné. Tamní podnebí znemožňuje jakékoliv pěstování potravinářských plodin. Bylo by třeba tam tedy potraviny dovážet ze Zemské Unie, což by bylo nesmírně nákladné a trvale by to limitovalo rozvoj populace."

"S energetickými zdroji je to stejné," vložil se do řeči ministr pro průmysl. "Jsou natolik nevýznamné, že nelze předpokládat nějaký větší průmyslový rozvoj. Navrhují tedy, aby Soda byla pronajata společnosti, která by zde mohla nevelká ložiska vytěžit."

"Musím je varovat," řekl xenobiolog. "Dostanou se do mnoha nebezpečných situací. Lze předpokládat četná zemětřesení a důlní zařízení budou trvale ohrožovány ničivými tornády. Také se zdá, že některé druhy zvířat mohou být velmi nebezpečné."

Do hovoru zasáhl klidným a vážným hlasem Jamerson.

"Přijali jsme veškerá bezpečnostní opatření. A navíc naši první výpravu budou doprovázet biologové a budou pokračovat v průzkumu místní fauny. Veškerá svoje pozorování předají newyorskému muzeu."

"V tom případě navrhuji, aby byla koncese na těžbu na planetě Soda svěřena panu M. Jamersonovi, tak jak stanoví finanční protokol."

Okolo stolu se začaly zdvihát ruce.

"Ještě okamžik," řekl president, "ještě jsme nevyslechli názor generála Stonea. Co vy si o tom myslíte?"

Mark se zhluboka nadechl. Dnes ráno dostal od plukovníka Bentona zprávu se stanoviskem Správy v této záležitosti. Její stručný obsah byl: „Není námitek.“ Lze tedy souhlasit, samozřejmě pokud bude podpora i od ostatních. Nelze se však ubránit otázce, jak mohlo dojít k nehodě generála Khova, proč byl unesen Stone a proč Peggy...?

"Tak co?" zeptal se netrpělivě president.

Mark vztekle zmačkal Bentonovu zprávu.

"Myslím, že jakékoliv rozhodnutí v tomto případě je předčasné. Průzkum, o který jsme byli požádáni není ještě kompletní."

Markovo prohlášení zapůsobilo jako bomba. Ticho přerušil ministr pro průmysl, který celý rudý vykřikl:

"Máte snad pochybnosti o práci vašeho vlastního agenta?"

"Znám kapitána MacDonalda daleko lépe než vy a vím, že za to minimum času, které na průzkum měl, odvedl v tom zcela neznámém světě obrovské množství práce. Ale podívejte se na mapku. Byla ohledána sotva setina planety."

President sraštil obočí, ale neznatelně se pousmál.

"A proč to pokládáte za důležité?"

"Na primitivní planetě se rozumné bytosti mohou nalézat na velmi omezených místech a není snadné je vždy objevit. Žádám tímto o povolení nové výpravy."

Jamerson se zděsil.

"Proč ztrácet čas, pane presidente. Máme již velmi podrobný popis planety. Shromáždil jsem skupinu lidí, kteří hodlají příští týden vyrazit. Zemská Unie naléhavě potřebuje nová naleziště..."

"Mark si neodpustil poznámku:

"Nejsem žádný specialista na důlní společnosti, ale ví tolik, že těžba probíhá v současnosti již na několika panenských planetách a když se podíváme na burzovní zprávy, není vidět, že by zásoby vzácných kovů nějak výrazně poklesly. Zemská Unie se nepoloží, jestliže zahájíte těžbu o několik měsíců později."

Slovo si vzal ministr pro průmysl. Snažil se o smířlivý tón.

"Generál Stone byl jmenován do své funkce teprve nedávno a tak je zřejmé, že chce dokázat svoji horlivost. Je to velmi sympatické a všichni oceňujeme jeho mladické nadšení, ale my odpovídáme taky za státní rozpočet a s penězi musíme hospodařit rozumně. proč vydávat finance za nákladnou výpravu, která nic nového nepřinese?"

Pak se pan ministr obrátil na presidenta finanční komise senátu a s úsměvem svoji řeč zakončil:

"Pevně věřím, že senátor sdílí stejný názor jako já."

Cartney byl známý svou pracovitostí, neúplatností a zájmem o všeobecné blaho. Zdvihl hlavu s výraznou bojovnou bradu a suše utrousil:

"Ne."

Ministr zrudnul. Takový odpor v nejmenším nečekal.

"Před několika lety jsem byl pověřen studií rozpočtu S.D.P.P. Při té příležitosti jsme se seznámil s kapitánem Stonem, který na moji žádost uskutečnil výpravu na jednu primitivní planetu. Tehdy jsem si mohl ověřit jeho odvahu i charakter. Je to člověk oddaný Službě a je to profesionál. A tak tedy uděluji souhlas s novou výpravou. Máme-li přijmout rozhodnutí, které ovlivní budoucnost nového světa, pak je dokonalá zpráva nevyhnutelná."

Po tomto prohlášení se rozhostilo tíživé ticho.

President se obrátil na admirála Neumana.

"A jaký je názor Vesmírné policie?"

"Zemské Unii v současné době nehrozí žádný nedostatek surovin, pane presidente. Návrh generála Stona zasluhuje pozornost."

Grant pokýval hlavou. Vypadalo to, že se dobře baví.

"Výborně! Pověřuji tedy S.D.P.P. uskutečněním nové doplňující výpravy. Zprávu z této cesty očekávám do měsíce. Tím končím zasedání."

Mark sešel dolů do vstupní haly ministerstva, kde už na něho čekal Ray. Cestou Marka dohonil Jamerson a s kyselým úsměvem se zeptal:

"Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?"

Ray ze slušnosti o pár kroků poodstoupil.

"Způsobil jsme sice opoždění mým projektů, ale chápu vaše obavy a nezlobím se proto na vás."

Pak Jamerson vyndal z kapsy šek a podal ho Markovi. Padesát miliónů dolů. To bylo víc než celoroční příjem.

"Neděkujte, prosím vás. Myslím, že nově jmenovaný generál dokáže tuto částku upotřebit."

"To máte pravdu. Bude určitě pro Službu přínosem."

Jamerson spiklenecky mrkl a dal tak najevo, že sice jeho odpovědi moc nevěří, ale přesto si jí váží.

Dárce se vzdálil a Mark se dlouze zahleděl na šek. Pak zamířil k nejbližšímu bankovnímu automatu.

6

Patricie sledovala znuděně obrazovku počítače. Zhluboka vzdychla a blůzka na hrudi se jí nebezpečně napnula. Zvuk výtahu ji donutil se otočit. Přicházel generál s nějakým urostlým chlapíkem, kterého neznala. Byl tmavovlasý, měl rozložitou postavu a hranatou tvář. Podobnost androidů této třídy s lidmi byla neuvěřitelná. Mohli doprovázet agenty služby na primitivní planety, aniž si kdokoli něčeho všiml.

"Zavolejte Bentona a to naléhavě!"

Mark se chystal vstoupit do své kanceláře, ale Ray utrousil:

"Já tady na vás počkám, generále."

Plukovník Benton se objevil vzápětí. Byl rudý jako rajče.

"Právě jsem byl informován... Proč jste odmítl... To je... To je něco neuvěřitelného..."

Z rozčilení až koktal. Mark ho příkře přerušil.

"Je třeba zorganizovat novou výpravu na Sodu. Je k dispozici poručík Rike Paterson?"

"Ten má teď dovolenou."

"Zavolejte ho. Ať je tu zítra ráno, dám mu patřičné instrukce. Připravte vše potřebné, aby mohl zítra večer odletět."

Plukovník zdvihl nešťastně ruce.

"Proč ten spěch?"

"Máme na to jen třicet dní a já bych se rád vyvaroval jakékoliv ztráty času."

"Jedinou lodí, která je k dispozici, je Neptun. Podle vašich příkazů jsem u druhých dvou lodí nechal provést pravidelnou kontrolu."

"Dobře. Dohlédněte taky, aby byl připraven MacDonaldův android."

Benton vyšel ven a zuřil. Mark si natáhl nohy, zavřel oči a zamyslel se. Musel se hodně snažit, aby přitom neusnul.

Bzukot interfonu s ním trhnul. Pohlédl na hodinky a uvědomil si, že skoro hodinu spal.

"Stone, já nemám žádného volného androida!" křičel poručík Sark a chvěl se zlostí.

"Poradte si nějak. Paterson musí zítra odletět, i kdybychom kvůli tomu měli zdržet nějakou jinou výpravu."

"V tom případě bych to nějak zařadit mohl, ale je to na vaši zodpovědnost. Posune se tím plán na celý kvartál. Žádám písemný příkaz!"

"Budete ho mít, ale teď už do práce."

Mark zapnul interfon, aby zavolal sekretářku. Než ale stačil něco říct, uslyšel:

"Ne! Tady ne... Prosím... Ach...! vzdychla, ale nikoliv bolestí... "To je šílené! Kdyby generál... Ano... Ano..."

Mark povolil tlačítko interfonu. Rayova stupnice citů se za dobu jejich společného soužití velice rozšířila. Android rozeznával hněv, nenávist i strach a nedávno objevil i lásku. A velmi se mu dařilo!

Mark počkal a když už se mu zdálo, že uběhla dostatečně dlouhá doba, spojil se s Rayem telepaticky.

"Kdyby to šlo, tak bych se rád vrátil domů."

"Všechno je O.K. Trochu jsem se nudil a tak jsem si dopřál malé rozptýlení. Řekl jsem jí, že jsem poručík Paterson."

"To je teda dobrý. Toho jsem pozval na zítřek sem. Až si toho ta tvoje malá přítelkyně všimne, ta bude zuřit."

"Na to je ještě pár hodin čas. Pozvala mě dnes večer k sobě domů, ale nejdřív tě doprovodím."

Mark seděl zabořen v křesle a usrkával whisky.

"Jestli se tedy nikam večer nechystáš, tak já bych šel na to rande. Napřed ale musím někoho navštívit."

Android se vytratil, aby se ho přítel nestačil na nic vyptávat. Zvonek videofonu zdvihl Marka z křesla. byl to admirál Neuman a tvářil se zmařeně a zkoumavě.

"Právě jsem domluvil s panem presidentem. Je velmi rozladěn. Ministr pro průmysl mu vyprávěl divnou věc. Prý si mu na vás stěžoval Jamerson. Řekl jste si mu prý o peníze a slíbil za to vypracovat pro něj příznivou zprávu. Dal vám šek na padesát miliónů dolů, ale pak ho začalo trápit svědomí a tak se svěřil ministrovi. Prověřovali jsem si to a opravdu tato částka přibyla na vaše bankovní konto. Máte k tomu co říct?"

Marka to nijak nevyvedlo z míry a s klidem přikývl:

"Jamerson mi opravdu dal ten šek."

"A vy jste to přijal!" rozčílil se Neuman.

"Proč ne? S.D.P.P. může přijímat dary od kohokoliv."

Admirálovi poklesla zklamáním ramena. Mark ale ještě pokračoval:

"Nejsem tak naivní, jak si myslíte. Vzpomínáte si, jak na mě už jednou něco podobného narařičili?"

Tentokrát byl Ray kousek vedle mne a na moji žádost celou rozmluvu s Jamersonem nahrál. Jakmile jsem vyzvedl šek. Vydal jsem vzápětí příkaz Vesmírné bance, která spravuje velkou část mého jmění, aby tuto částku převedla na fond sociálních potřeb S.D.P.P."

"Proč jste neuložil šek rovnou na konto S.D.P.P.?"

Markův úsměv se přeměnil v úšklebek. Jako pes, který chce kousnout.

"Chtěl jsem vědět, co má Jamerson za lubem. Teď už to vím přesně."

Admirálovi se v očích zablesklo.

"Myslím, že mám už dost důkazů, abych přesvědčil pana presidenta."

"Můžu vám přidat ještě jeden. Máte vůbec představu o výši mého jmění?"

"V době, kdy se stala událost, o které jste se před chvílí zmínil, to bylo asi dvacet miliónů dolů."

"Ta situace se před dvěma měsíci radikálně změnila. Znáte společnost Cosmos Jet?"

"Samozřejmě! Vyrábí víc než polovinu astronefů Zemské Unie. Většina akcií patří miliardáři Jacku Owenovi, takovému starému a velmi protivnému podivínovi."

"Setkal jsem se s ním a měl jsem příležitost mu prokázat službu. On mi za to přepustil nebo jinak řečeno dal všechny akcie této společnosti."

Admirálův obličej se ani nepohnul, ale oči se mu rozzářily.

"Jestli si pan president myslí, že každý muž má svoji cenu, tak potom ta moje je zatraceně vysoká, rozhodně vyšší než padesát miliónů dolů."

Neuman se malinko usmál.

"Výborně. Budu presidenta informovat. Byl celou touto záležitostí nepříjemně překvapen. Velmi si vás váží. Dám vám vědět, jak zareagoval."

Mark se opět zabořil do křesla. Chvilí přemýšlel a pak vytočil na videofonu jedno číslo. Na obrazovce se objevila tvář mladého, dynamického muže, toužícího po úspěchu.

"Kapitán Stone. Rád bych mluvil s panem Owenem."

"Nepřeje si být obtěžován. V jaké záležitosti s ním chcete mluvit? Jsem jeho sekretář."

"Potřebuji, aby pro mne něco udělal."

Mladý muž měl co dělat, aby zakryl překvapení.

"Myslím, že to není nejšťastnější způsob, jak se dostat k panu Owenovi."

"Jděte se ho na to zeptat, pokud ovšem ještě stojíte o svoje nové místo," zvýšil hlas Mark.

Za necelých dvacet minut se Owen objevil. Měl hubený obličej, jasné hluboko vsazené oči nad nimi husté obočí, nos jako skobu a zářivě bílé vlasy.

"Blahopřeji vám, Stone, jsem proslavený svojí lakotou, sobectvím a mrzoutstvím a vy si na mě přijdete s tím, že byste něco chtěl."

"To není důležité a já navíc vím, že to není tak úplně pravda. Věřil byste mi, kdybych tvrdil, že se vás chci jen zeptat na zdravíčko?"

Stařec šťastně zahýkal.

"Peníze vám ještě nestačily zkazit charakter. Tak co potřebujete, mladý muži?"

"Vy byste měl mít slušné znalosti z finančního prostředí."

Opět se ozval pobavený smích.

"Tomu se člověk nevyhne, když si chce udržet svoje bohatství."

"Chtěl bych nějaké informace o důlní společnosti Jamerson."

Mark v kostce vysvětlil, oč jde.

"To je roztomilá historka o malém úplatečku. Proč jste se s tím neobrátil na Vesmírnou policii?"

"Vaše informace bude dozajista daleko zasvěcenější."

Owen zvážněl a odpověděl:

"Zeptám se a hned jak budu něco vědět, zavolám vám."

Owen hned zavěsil a tak Mark neměl ani čas poděkovat. Začal zamyšleně přecházet po místnosti.

"Kam se jen ten MacDonald mohl podívat?"

Najednou si vzpomněl, že jeden z těch dvou, co ho mučili, se divil, že MacDonalda propásli u východu z astroportu. to by se profesionálům přeci nemělo stát. Navíc ho čekali. Jediné možné vysvětlení by bylo, že Duck vůbec neopustil budovu!

Mark zapnul počítač a začal prohledávat seznam kargonefů, které odlétaly v den Duckova příletu. Na obrazovce za sebou defilovaly jednotlivé planety, bylo jich dvaadvacet. Mark přešel lety na krátké vzdálenosti a vtom ho do očí udeřilo jméno jedné planety, Terrania XXVII. Ani ne před rokem tam spolu

s Duckem byli na výpravě. Bylo to zvlášť nebezpečné safari. Tehdy se Duck přátelil s hezkou rusovláskou, neteří guvernéra pro zásobování.

Je to vůbec možné?

Za pět minut už měl spojení. Po nevyhnutelném množství prostředníků se mu konečně na obrazovce objevila Birgit Andersová. Bylo jí tak okolo pětadvaceti, měla červenohnědé vlasy, pršák a tvář plnou pih. Vyvalila údivem zelené oči, když viděla, kdo volá.

"Steve je tam s vámi?"

Dívka se zapýřila a zavrtěla hlavou.

"Odpovězte pravdu, je to velmi důležité."

Birgitin obličej vystřídal Duck.

"Proboha, Marku, jak jsi mě tu našel?"

"Pamatoval jsem si některé detaily z období tvého hýřivého života."

MacDonald dostal třesňové zbarvení.

"Zuříš asi, že jsem generálovi navrhl..." pak se zarazil. "Jen jsem ve své zprávě naznačil, že nějaký telepat..."

"Mluv už, prosím tě. Vypadá to, že tvoji zprávu někdo, kdo nemá nejčistší úmysly, pozměnil."

"Ale generál..."

Když ho Mark stručně informoval, co všechno se stalo, Duck jen šťavnatě zaklel.

"Tak tedy, na Sodě jsem strávil tři měsíce, aniž jsem potkal jakoukoli humanoidní bytost. Bylo to šíleně nudné. Ale někdy v noci jsem míval divné sny. víš, že nemám ani trochu buňky na telepatii, ale i tak jsem měl dojem, že se mnou chce něco mluvit. Bouřkové mraky, vichřice, bylo to spíš celé takové nepříjemné... Vysvětlil jsem to ve své závěrečné zprávě a upozornil jsem zároveň, že jsem mohl prozkoumat jen malou část pevniny a několik ostrovů. Navrhoval jsem vyslání další větší výpravy, kterou by doprovázel telepat. Nabízel jsem se jako doprovod. Neskrývám, že jsem přitom myslel na tebe. Chtěl jsem novou výpravu uskutečnit s tebou."

"Jakým způsobem jsi tu zprávu předal?"

"Hned jak jsem se vrátil, ještě z paluby lodi jsem zavolal na Službu."

"Kdo ji přijímal?"

"Jméno neznám. byl to vysoký blondák s nevýrazným obličejem. Můj android také poslal své záznamy. Protože byla právě pracovní doba, zavolal jsem taky generálovi. Nevolám mu, jako ty, někdy po půlnoci, ale výhradně tehdy, když je v kanceláři. Khov má rád, když dostane zprávu rovnou. Podělil jsem se s ním tedy o první dojmy."

Mark se zamyslel. Už mu do sebe začaly zapadat jednotlivé události, ale celek mu stále unikal.

"Mám se vrátit na Zemi, Marku?"

"Ani nápad. Tady tě hledá příliš mnoho lidí a nemyslí to s tebou nejlépe."

"Musíš vyslat na Sodu novou výpravu. Je hloupý, že se jí nemůžu zúčastnit, když už mám určité zkušenosti," zamyslel se Duck, "ale nějaký ten lotr by nás neměl zastavit."

"Trocha opatrnosti nemůže nikdy škodit. Myslím, že mám nápad!"

7

"Pojď dál, Riku," řekla Patricie s úsměvem.

Mladá žena na sobě měla nazlátlou tuniku. Po straně měly šaty dlouhý rozparek, který při každém kroku odhaloval dlouhé bílé a štíhlé stehno. Odvážný výstřih ukazoval, že opravdu nenosí podprsenku.

Patricie se usadila na pohovku a Ray si přesedl těsně vedle ní. Na nízkém stolku stály dvě sklenice se zlatavým nápojem.

"Nalila jsem trochu whisky..."

Nestačila dořít větu, protože Ray ji prudce obejmul. Začala slabě protestovat.

"Počkej chvíli, nejdřív se napijeme..."

"Lepší je to potom!"

Ďábelsky hbitá ruka pak rozepla magnetické sponky přidržující tuniku. Látka sklouzla na zem a Patricie byla nahá

Znovu zaprotestovala, ale tak slaboučce, že to spíš vypadalo jako souhlas. Zaklonila se vzad a stáhla

Raye na sebe. Zachvátil ji nádherný vír...

Za hodnou chvíli se Patricie zdvihla, spokojeně vzdychla a usmála se na Raye, který na sebe zrovna natahoval astronautickou kombinézu. Upravila si vlasy a krásně přitom vypnula poprsí. Jednu skleničku podala Rayovi a druhou si vzala sama.

"Na zdraví, lásko moje!"

Sama šla příkladem a vypila dobrou polovinu sklenky naráz. Ray nápoj ochutnal. Konstrukteři mu vřadu v hrdle vytvořili otvor na přijímané potraviny. Jejich složení tam bylo analyzováno a bylo-li třeba, byly zničeny. Případná energie, byť minimální, byla převedena do generátoru.

Ray znalecky mlaskl jazykem a pak řekl vesele:

"Je to kvalitní stará škotská. Škoda, že její aroma kazí všelijaké chemické příchutě."

Pak začal monotónním hlasem vyjmenovávat:

"Neuroleptika, tisíce prostředky, uspávací látky... Je jich tam tolik, že by to porazilo i vola!"

Patricie náhle zbledla. Pokusila se vstát, ale silná ruka ji přitiskla zpět na kanape.

"Ničemu nerozumím... Ty jsi blázen... Nech mě... Jdi pryč!"

Začala křičet, ale rychle zase přestala, protože dostala facku. Nijak silnou, ale dostatečnou na to, aby si zjedнала ticho.

"Teď hezky odpovíš na moje otázky, nebo se rozzlobím. A to by se ti asi vůbec nelíbilo."

Patricie začala křičet:

"Vypadni, nebo zavolám policii!"

Ta pohrůzka Raye pobavila.

"Tak, na co čekáš? Tady máš videofon a volej. Budeš jim muset vysvětlit, proč jsi vlákala Peggy do pasti a vydávala se za sestřičku z nemocnice. Zřejmě jsi jí namluvila, že tě zraněný Khov chce vidět. Zavezla jsi ji k Vinckovi a Moktarovi a ti se o ni postarali dál."

Ta trocha barvy, která ještě Patricii na tvářích zbyla, teď zmizela.

"To je lež... To mi nikdy nemůžete dokázat," odporovala už jen chabě. Ray ji ale brzy vyvedl i z toho to jejího posledního omylu.

"Než jsem šel k tobě, ukázal jsem tvoji fotografii Peggy a ta tě bezpečně poznala!"

"To není možný, vždyť je přeci mrtvá..."

"Není, včera večer jsme ji osvobodili. Tví kamarádi ti to zapomněli oznámit. Proč jsi mě vlákala se?"

Ray zdvihl výhrůžně ruku, ale blondýnka začala hned mluvit.

"Ne! To byla jenom náhoda. Věř mi, že jsem to myslela upřímně, když jsem si s tebou dávala na dnes večer rande. To milování v kanceláři mě strašlivě vzrušilo. Když jsem přišla domů, někdo mi volal a žádal, abych vyhledala poručíka Rika Petersona. Měla jsem ho jen uspat."

"Proč jsi to přijala?"

Patricie sklopila oči i hlavu.

"Slíbili mi ještě pět tisíc dolů navíc."

"Kdo?"

Ray hrubě uchopil mlčící ženu a zatřepal s ní.

"To nemůžu říct. To je strašné," rozplakala se.

"Jméno! A rychle!"

"Sampson... Lew Sampson... Jeho adresu neznám. V případě nutnosti ho mohu volat videofonem. Číslo je tamhle poznamenané."

Vtom se hlučně rozlétlý dveře a do místnosti vrazili dva muži. Bezvýrazné tváře, ale oba byli jako hora. Jeden držel v ruce laserovou zbraň.

"Proč jsi nás nezavolala, jak jsme se domluvili?" řekl jeden a pak dodal s očima upřeným na její nahé tělo:

"Vidím, že si tady užíváš a my zatím v chodbě tvrdíme jak pitomci!"

"Ještě si nevypil svoji skleničku. Teď jste všechno zkazili. Šéf bude zuřit."

"Myslím, že ani ne," rozřehtal se muž. "Je malá změna programu. Až se dorazej poldové, uviděj moc hezkej obrázek. Uškrcená a znásilněná žena a vedle ní poručík, kterého výčitky svědomí dohnaly k sebe vraždě."

Patricii se hrůzou rozšířily panenky.

"Ne! Lew přece slíbil..."

Rána pěstí do obličeje ji odmrštila na kanape.

"Tos tedy neměl!"

Rayův hlas zazněl klidně, jakoby nezáúčastněně. Na břichu mu namířila zbraň.

"Zavři hubu nebo se o tebe taky postarám."

Nedověřené dveře rozrazil další mohutný kopanec. Vešli čtyři policisté v černých uniformách Vesmírné policie.

"Policie! ani hnout nebo střelím."

Ohromení pobudové se nechali bez odporu odzbrojit.

X X X

"Jak to, že vaši muži dorazili k té dívce v ten pravý okamžik?" zeptal se Mark.

Neumanův obličej na obrazovce vyzařoval jisté uspokojení.

"Peggy měla báječný nápad mě upozornit, že jí Ray ukazoval fotku její zástupkyně. Tak jsme tu Patricii začali okamžitě sledovat. Jakmile ti dva muži vnikli do bytu, nařídil jsem rychlý a ozbrojený zásah."

Admirálův hlas dostal ironický podtón.

"A protože znám Rayovo řekněme... ehm... žertovné založení, raději jsem je nenechal dlouho společně o samotě. S mrtvolama není žádná zábava."

"Kdo je ten Lew Sampson?"

"Je to jeden vlivný a zdá se, že velmi uznávaný obchodník."

"Proč chtěl zabránit nové výpravě na Sodu?"

"To brzy vyšetříme."

"Možná bude řešení někde tady?"

"Kdo ví? Čekám netrpělivě na zprávu, kterou přednesete na komisi. Kdy poručík Paterson odlétá?"

Mark se zašklebil.

"Vůbec se mi nelíbí, že se ho chtěli zmocnit ani ne za dvě hodiny potom, co jsem ho určil. Kdyby šlo do tuhého, tak myslím, že by to nebyl ten pravý. Musím najít někoho daleko tvrdšího."

Admirál pokýval hlavou.

"Věřím, že vyberete dobře."

"Kde je Ray?"

"Jakmile skončí svou výpověď, tak vám ho pošlu. Tentokrát mu nemám co vyčítat."

Rozhovor skončil a Mark začal nervózně přecházet po pokoji. nebylo pochyb o tom, že do S.D.P.P. pronikl zrádce. Nejdřív musí najít toho muže, který přejímal MacDonaldovu zprávu.

Počítač mu za chvíli vyhodil odpověď.

"Boris Karlov - 3982 726tá ulice."

Volal Owen. Stařec se tentokrát tvářilo starostlivě.

"Dal jsem dohromady pár informací. Když Jamerson zdědil společnost po svém otci, byla na pokraji úpadku. Aby se z něho dostal, musel shromáždit kapitál. Šušká se, že původ těch peněz není zrovna čistý. Nejedno velké zvíře si v jeho společnosti propralo své špinavé peníze. Jsou to jen řeči, ale myslím, že na nich něco je."

"Já taky. Tihle lidé nemají rádi, když se jim odporuje a používají zlotřilé metody. Znáte je jménem?"

"Nic přesného zatím nemám, ale už se na tom pracuje."

"Dík."

Jakmile dorazil Ray, Mark řekl:

"Jdeme na návštěvu."

Číslo 3982 byla dobře vypadající obytná budova.

"Na řadového pracovníka je to tu trochu drahé," poznamenal Ray.

Karlov bydlel v třicátém sedmém patře. Ve chvíli, kdy se Mark chystal zazvonit, si Ray všiml, že není dovřeno.

Strčil lehce do dveří a ty se otevřely. Boris ležel na koberci, ruce zkřížené na prsou a uprostřed čela měl černý otvor. V jeho skelném pohledu bylo vidět nezměnný údiv.

Vedle něj ležela mladá žena v průhledném županu. Bylo vidět, že chtěla utéct a laserový paprsek ji zasáhl zezadu.

"Smrt nastala asi před hodinou," řekl Ray.

"Novinky se šíří zatraceně rychle. Na můj vkus až moc rychle. Nezbyvá než upozornit Vesmírnou policii."

8

Do Khovovy kanceláře vstoupil plukovní Benton, byl rudý a velmi rozrušeně gestikuloval:

Kapit... pane generále, to je příšerný... Patricie dnes ráno nepřišla do práce."

"Já vím," odpověděl Mark, "a myslím, že hned tak nepřijde. budete muset zase někoho za Peggy najít, než se zotaví natolik, aby mohla zastávat svoje místo."

"Poručík Paterson je přítomen, jak jste požadoval."

"Výborně. A teď mi řekněte, s kým jste mluvil o chystané výpravě?"

Benton se zatvářil překvapeně.

"Myslím, že s nikým, kromě zaměstnanců Služby samozřejmě."

"A ze zaměstnanců?"

"Poručíkovi Dingerovi jsem nařídil vypracovat kopii MacDonaldovy zprávy a s poručíkem Sarkem jsem domlouval naprogramování androida, který má Patersona doprovodit. Ten už je na palubě Neptunu."

"Když jste jim uděloval příkazy, tak byli sami?"

"Ano... vlastně ne. Myslím, že u toho byl jeden operační pracovník Služby. Nějaký Boris Karlov. Přinesl jednu zprávu."

"Dnes v noci se mu stala politováníhodná nehoda. Budete muset pozměnit služby."

Plukovník údivem hlasitě vyhekl a vyšel ven. Ve dveřích se objevil s aktovkou v ruce Paterson. Byl to tmavovlasý, vysoký a štíhlý muž s ještě skoro dětským obličejem. Kdysi se ztratil na planetě Sylwa a Mark mu pomohl.

Paterson poznal Marka, zaváhal a zůstal stát na prahu.

"Plukovník Benton mi řekl, že generál..."

"Jsem to dočasně místo něj, ale můžeš mi pořád říkat Marku. Je mi líto, žeš musel přerušit dovolenou."

"Vypadá to, že tahle výprava je důležitá."

Pak ukázal na desky a dodal:

"Vyzvedl jsem si v archivu dokumentaci a dole na mě čeká transvozidlo, aby mě odvezlo na astroport. Jaké jsou další instrukce?"

Mark mu podal jeden papír ze stolu.

"Změnil jsem ti program. tady je všechno písemně. Máš hlavně zákaz kontaktu s vnějším prostředím. Okamžitě odjedeš do mé chaty v horách. Adresa je dole."

"Proč, co se děje?" divil se Paterson.

"Nepřeju si vidět zase nějakou novou mrtvolu. Za pár dní si můžeš pozvat nějakou přítelkyni, pokud ovšem bude umět mlčet. Ty záznamy tady nech."

Bylo vidět, že Paterson je zklamán.

"Nedělej si starosti. Na výpravu pojeděš příště, to ti slibuju."

Když Mark osaměl, zavřel oči a spojil se telepaticky s Rayem.

"Přijed' pro mě."

"Dobře, za pět minut jsem tam. Ale zůstaň v hale, kde je ochranný robot. Nechci tě zas někde sbírat na chodníku."

"Dozvěděl ses něco v nemocnici?"

"Chirurgové jsou o něco málo optimističtější než včera. Khovův stav se po poslední transfúzi malinko zlepšil. Zato Peggy je ve výborné formě. Už mluví o práci. V posteli na je na důrazný nátlak lékařů."

Mark něco chvatně napsal na lístek a nechal ho ležet na stole tak, aby byl vidět. Pak vyšel na chodbu.

Měl pocit, že někde udělal chybu, ale nechal se vést intuicí.

Vjeli s Rayem na astroport a zastavili v části vyhrazené pro soukromé jachty, kde byly astronefy těch nejbohatších. Mark prošel okolo Elsiny jachty a malounko ho přitom píchlo u srdce. Jeho Merkur byl až na konci a zdálo se, že je ze všech lodí největší. Mark podal zaměstnanci stodolsovou bankovku a požádal ho, aby mu odvezl trans na parkoviště.

Spolu s Rayem vstoupili do pilotní kabiny. Merkur byl dar jedné mimozemské bytosti jako výraz díků za uskutečněnou výpravu. Byla to věrná kopie lodí S.D.P.P., ale tahle byla mnohem výkonnější.

Android zapnul generátory a Mark mezitím zavolal kontrolní věž.

"Astronef Merkur žádá o povolení ke startu."

"Směr letu?" zeptal se nevrle jeden zrzek.

Mark chvíli zaváhal a pak odpověděl: "Venusie."

To byla teramorfní planeta, sice bez přírodního bohatství, ale zato s velmi příjemným podnebím. Proto také byla Venusie přeměněna na obrovské zábavní centrum pro bohatou klientelu. Mělo by se říct, že kromě sportovišť a oddychových center tam bylo hodně heren a také hodně vykřičených domů. A právě pro tyto poněkud pochybné aktivity se odlety astronefů na Venusii neoznamovaly. To bylo pro tajnou výpravu ideální!

"Připravte se," řekl zrzek, "měl by vzlítnout jeden astronef, ale pilot se ještě neohlásil. Někteří nevědí, co je to přesnost. Takový ty, co si myslíš, že můžou všechno."

Ulevil si a křiknul:

"Pozor, start za dvě minuty, začínám odpočítávat."

Merkur se ve stanovenou vteřinu vznesl na oblohu. Díky vylepšeným anti-g byla akcelerace docela snesitelná. Na obrazovce vnějšího pohledu už byla Země jen jako malá modrá koule.

Mark se natáhl na sedadle a zapnul si magnetické popruhy.

"Do subprostoru se vnoříme za deset sekund... pět... tři. Jedna."

Nevolnost přechodu byla jen krátká. Mark si sedl k videorádiu.

"Teď to musím oznámit Bentonovi. Nedovedu si představit, jak se bude tvářit."

Mark dostal téměř okamžitě spojení.

"Kde jste, generále? Už vás skoro hodinu hledám. Paterson nedorazil na astroport. Mám to oznámit Vesmírné policii?"

"Nařídil jsem mu, aby odjel na dovolenou!"

Plukovník překvapením nadskočil.

"Ale... Ale co výprava na Sodu...? President přece čeká."

"Postarám se o ni sám. V době mé nepřítomnosti předávám velení vám. Máte moji plnou důvěru."

"Neptun je ale pořád na astroportu."

Mark se zatvářil vážně a dalo mu to docela dost práce.

"Kvůli úspoře výdajů jsem se rozhodl použít na cestu vlastní jachtu. Službu to tak nebude nic stát."

"To je sice velkorysé, ale nebezpečné. Vaše jachta nemá výkonnou ochranu jako loď služební."

Mark skryl úsměv.

"Žádný strach, plukovníku, já si vystačím."

9

Před budovou astroportu stál MacDonald a opíral se zády o astronef. Vedle sebe měl štíhlou mladou dívku se zářivě rudými vlasy. Ta, jakmile spatřila Marka, vyběhla mu naproti a políbila ho na obě tváře.

"To jsem ráda, že vás zase vidím, kapitáne Stone."

"Tak pozor," uchechtnul se Duck, "teď je to pan generál."

"Ale jen dočasně. Nejvyšší čas, abych ti přerušil dovolenou."

Před čtvrt hodinou Ray přistál s Merkurem na Terranii XXVII.

"Snad by to šlo ještě na dvě hodiny odložit. Birgita nás zve do guvernérova víkendového domu na oběd. Je to asi čtvrt hodiny odsud."

"Pojďte, prosím, strýček vás čeká," naléhala dívka.

"Pak tedy nemohu než přijmout. Dokonce i generál se musí umět chovat diplomaticky."

Nasedli do transvozidla a Birgita vyrazila. Cestou Mark Duckovi vysvětlil, jak se věci dál vyvinuly.

"Myslím, žeš měl veliké štěstí, že jsi hned z astroportu odletěl na Terranii XXVII," řekl Mark a pak se smíchem dodal:

"Zamilovaný člověk dělá většinou samé nerozváženosti, konečně je to jednou naopak."

"To je hloupost, co říkáš," načuřil se Duck a Birgita se usmála.

Konverzaci nedokončili, protože transvozidlo zastavilo před rozkošnou vilkou. Dům obklopovala velká

zahrada a o kus dál byl majestátný les.

Sotva vystrčili nos z vozidla, už se k nim hnali dva medvědi a vítali je. Byly to pořádné kusy s oslnivě modrou kožešinou. Birgita se jich ani trochu nebála a hned je začala hladit.

"Podívejte, jak jsou ochočení, nebojte se, nejsou nebezpeční. Poznáváte přeci Penny, kterou jsme posledně tady osvobodil."

Zvíře si očichalo oba astronauty a pak se o Marka otřelo a začalo vydávat radostné zvuky. Mark byl docela rád, že se může zbavit toho poněkud objemného důkazu přátelství a rychle vešel do domu.

Guvernér Greg Anders je čekal v saloně. Byl to přísně vypadající vysoký a štíhlý muž s prošedivělými vlasy. Marka přijal opravdu srdečně.

"Nikdy nezapomenu, co jste vy a vaši přátelé udělali pro naši planetu."

Birgita odešla do kuchyně, aby dokončila přípravu oběda. Duck se nabídl, že jí pomůže. V přítomnosti guvernéra se nikdy necítil moc dobře.

Když oba odešli, guvernér se trochu smutně pousmál.

"Byl bych dal přednost poněkud stálejší známosti, ale Birgita vypadá, že jí to takhle vyhovuje. Od smrti rodičů ji vidím poprvé šťastnou."

Mark se pokusil změnit téma hovoru a zeptal se:

"Něco bych od vás potřeboval, pane guvernére."

"Co pro vás mohu udělat?"

"Mohl byste zavolat admirálu Neumanovi, jakmile odsud odstartujeme, že jsem se zastavil pro MacDonalda a že letíme směrem na Sodu?"

Guvernér povytáhl nechápavě obočí a tak Mark dodal:

"Guvernérovy zprávy se automaticky kódují. Ty moje nikoliv. Myslím, že trocha diskrétnosti nebude na škodu."

X X X

Na obrazovce výhledu se objevila modrozelená koule. Kolem ní se kupily chuchvalce mraků. Merkur se právě po třech dnech poklidné cesty vynořil ze subprostoru. Duck se protáhl.

"Máš to tu pohodlný, Marku. Měl bys takhle nějak nechat vybavit loď Služby. Podívej, Soda! Když se podíváš na ty rychle se pohybující mraky, pochopíš, že tamní podnebí není žádný med."

Počítač začal monotónním hlasem odříkávat:

"Souřadnicový systém KD 49-27-39-82. Slunce velikost G. Soda je druhou planetou v systému čtyř planet. Planeta nejbližší Slunci je malá a žhavá a bez atmosféry. Další dvě vzdálenější jsou objemnější a zledovatělé. Atmosféra je směsí vodíku a tuhého metanu."

"Jsou to chodící ledničky," podotkl Mark. "Rayi, zaměř detektor na Sodu."

Duck si šel pro skleničku whisky a když se vrátil, slyšel, jak počítač pokračuje:

"Hmotnost: 0,91 hmotnosti Země, rotace kolem osy za 25 hodin a po elipse za 378 dní. Atmosféra je tvořena ze směsi dusíku, kyslíku, uhličitých plynů, vodních par a stopových vzácných prvků. Oceány pokrývají 83% povrchu."

Duck napodobil počítač a pokračoval:

"Severojižním směrem se táhne pevnina, která je uprostřed předělena horským masívem. V moři je roztroušeno množství menších a větších ostrovů. Póly jsou pokryty ledem. Téměř veškerá pevnina je pokryta hustým lesním porostem."

"Podle materiálů důlní společnosti má být astroport postaven právě na támhletom velkém ostrově. To je dobrý místo. Je téměř na rovníku a bude se odtamtud dobře startovat."

Duck ukázal prstem na obrazovku.

"Je to přesně tak. To místo jsem prozkoumal ještě dřív, než hlavní kontinent." Pak se zarazil a vykřikl:

"Rayi, můžeš, prosím tě, zvětšit ten ostrov?"

Dlouho prohlížel obrazovku. Ostrov byl oválný, asi dvě stě kilometrů na délku a sto na šířku. Na severu se tyčila sopka, pravděpodobně vyhaslá a po jejím úbočí se klikatila nějaká řeka.

"To je divný, Marku, vzpomínám si úplně přesně, že celou plochu ostrova pokrývaly husté lesy. Měl jsem co dělat, abych našel alespoň malou mýtinu pro přistání modulu. A najednou je tam rozlehlá volná plocha!"

Náhle se rozezněl zvonek.

"Astronef na dvě stě osmdesát," oznámil. Ray. "Byl schovaný za třetí planetou a směřuje k nám."

"Jakou má totožnost?" zeptal se Mark.

"Žádná není vidět. Je to určitě pirátská loď."

"Proboha," zaklel Duck. "Co hledá v těchto zapadlých končinách Galaxie?"

Nad videorádiem se rozsvítila červená kontrolka.

"To se brzy dozvíme," ušklíbl se Mark a vyladil spojení.

"Jsem poručík Norga. Dal jste si načas, už tu na vás čekám, generále Stone!" řekl s křečovitým úsměvem a hned pokračoval:

"Myslím, že si toho vašeho povýšení moc neužijete, ledaže by..."

Větu nedokončil.

Oba stroje se k sobě přibližovaly obrovskou rychlostí. Duck mezitím konzultoval počítač.

"Ten chlápek je hledaný Vesmírnou policií. Seznam jeho hříchů zaplňuje málem celou paměť počítače.

Už mnohokrát byl odsouzen k smrti, ale vždy jen v nepřítomnosti."

Piráta se znovu usmál a ukázal své načernalé zuby.

"Dostal jsem zapláceno, abych vás zničil, ale líbí se mi vaše jachta. Nabízím vám šanci zůstat naživu.

Opusťte loď a já vás nechám uniknout v modulu. Můžete přistát na Sodě a vyčkat na záchrannou expedici."

"Připrav střely," nařídil telepaticky Mark.

"Počkám, až budeme ještě blíž. Překvapení bude o to větší a nebude mít čas na odvetu."

Mark se zatvářil ustaraně a zeptal se:

"Když vaši nabídku přijmu, kdo mi zaručí, že mě necháte přistát na Sodě a nezničíte můj modul?"

"Dávám vám své slovo!" vykřikl Norga, ale neznělo to moc důvěryhodně. "Rozhodněte se rychle, za minutu vypouštím střely. Padesát devět, osm, sedm,..."

Nepřátelský astronef už zaplnil celou obrazovku vnějšího pohledu. Bylo možné rozeznat takové detaily, jako otevření zásobníků se střelami.

"Myslím, že ještě existuje jedno řešení, poručíku."

Norga přerušil svoje odpočítávání.

"Jaképak?"

Na Markův pokyn Ray odstartoval čtyři střely. Vytryskly z Merkuru se zlověstným sykotem. Pirát vykulil oči údivem.

"To... to... to přeci není možné," začal koktat pirát. "Civilní loď nemůže být ozbrojená, to je proti všem zvyklostem..."

"Asi vás špatně informovali," ušklíbl se Mark.

Bezprostřední hrozící nebezpečí donutilo piráta, aby si zapnul ochranné pole a znemožnilo mu zaútočit.

"Rayi, druhou salvu, rychle! Tyhle pirátské lodě mají často zesílený generátor."

Mark s obavami sledoval, jak dopadne první várka střel. První dvě vybuchly dost daleko od astronefu při dotyku s jeho ochranným polem. Druhé dvě stihl za okamžik stejný sodu.

"To je ale houžev," zavrčel Duck a čelo měl pokryté potem.

Ale už se blížila druhá vlna střel. Tři z nich Ray načasoval opravdu skvěle, protože výbuchy najednou.

Piráťův generátor už byl po prvním úderu oslabený a tato rána ho dorazila. Nevydržel takový výdej energie a vypnul se. Poslední ze střel narazila do pláště astronefu a ten se změnil na obrovitý, duhově zbarvený mrak.

MacDonald si úlevou tak oddechl, že to zařícelo jako tajfun nad japonským pobřežím.

"Bezvadná práce. Po těch nervech si zasloužíme nějaké povzbuzení. Postarám se o to."

Za chvíli se vrátil se skleničkou a podal ji Markovi.

"Na zdraví. Obdivuju tvé sebe ovládání při podobných bitkách!"

"Měli jsme výhodu momentu překvapení. Ten, kdo vystřelí první, má určitou výhodu. Naštěstí pro nás toho piráta odradila od útoku vidina snadné kořisti. Kdyby zaútočil hned jak jsme se vynořili ze subprostoru, byli bychom daleko zranitelnější."

"Teď ještě zbývá oznámit Vesmírné policii, že jsme jí fušovali do řemesla."

Mark zavrtěl hlavou.

"Není nač spěchat. Někdo má opravdový zájem na tom, abych na Sodě nepřistál a něco nezjistil. Nemusíme ho hned informovat o tom, že neuspěl."

"To máš teda pravdu."

Duck se euforicky rozesmál. Alkohol už zapůsobil.

"Ten tvůj Merkur je skvělejší stroj. Bojové vybavení má ještě lepší než Neptun."

"Bytost, která mi ho věnovala, měla zájem na mé bezpečnosti."

"A byla hezká?"

"Nádherná!"

"Ty ale máš štěstí. Jak tě znám, určitě ses s ní nenudil."

Mark se při té vzpomínce zasněně usmál.

"Dokázala měnit zevnějšek jak chtěla a její organismus, to byla přímo atomová centrála."

"Jestli ti dobře rozumím, tak ses miloval s termonukleární bombou. To je vzrušující představa..."

Merkur pokračoval směrem k Sodě. Zanedlouho se ocitli na horní oběžné dráze. Mark sledoval počítač.

"Uvidíš, že tam nejsou skoro žádná zajímavá naleziště nerostů. Zajímalo by mě, z čeho ta důlní společnost bude hradit své náklady," řekl Duck.

Po dlouhém váhání se Mark rozhodl nechat Merkur na oběžné dráze a doletět na planetu ve spojovacím modulu. Byla to oválná kabina, jejíž horní část byla z průhledného plastu.

"Vše připraveno k odletu," oznámil Ray.

Vnější dveře se otevřely a modul opustil mateřskou loď. Byl vtažen do prázdného prostoru, přímo do mraku pevných krystalků vzduchu. Zamířil k Sodě a začal se prodírat horními vrstvami atmosféry.

"Je zapojena automatická obrana Merkuru?"

"Už je patnáct vteřin v chodu. Merkur se tak stává neviditelný jak opticky, tak radarem."

"Kde začneš s průzkumem?" zeptal se Duck.

"Na tom tvém ostrově, který se změnil."

"Možná že to bylo nějaké tornádo, které zporáželo stromy. Takové tu jsou často."

Modul se vnořil do atmosféry a Ray zapnul zpětný chod. Přeletěli zvlhčený oceán a před se z moře vyhoupllo červené slunko.

"Náš ostrov je sto kilometrů na sever," řekl Ray.

10

Ray přistál s modulem na miniaturní pláži, kterou omývaly skomíravé vlnky.

Dveře se automaticky zavřely a modul se tiše vznesl směrem k Merkur. Duck pokýval hlavou a vzdychl:

"Pokaždé mě ten pohled na mizící poslední pouto s civilizací dojde. Kdyby se s Merkurem něco přihodilo, tak tu zkejsneme na pěkně dlouho."

"Oblast, kterou chceme prozkoumat, se nalézá asi deset kilometrů směrem na sever. Stačí, když půjdeme podél pobřeží," vysvětlil jim Ray.

Mark se zahleděl na vycházející slunce.

"Měli bychom vyrazit, než začne být vedro."

Les sahal až k moři a tak se pozemšťané museli prodírat lesním porostem. Mezi obrovitými mnohametrovými přesličkami rostly stromy podobné dubům. Měly hladký kmen a vypínaly větve vysoko k nebi.

Ray šel se zapnutými detektory v čele skupiny. Poučen z minula, Duck kráčel s laserovou pistolí v ruce. Postupovali poměrně pomalu, protože často museli obcházet všelijaká hustá křoviska. Za hodinu urazili sotva tři kilometry. Náhle se Ray zastavil.

"Nedaleko je nějaká zvěř..."

Na důkaz jeho slov vylétlo z hnízd na stromech s hlasitým křikem několik ptáků.

Mark opatrně popošel a skryl se za jeden obrovský dub. Na úzkém písčitém břehu mezi mořem a džunglí se odehrála neuvěřitelná scéna. Jako ze zlého snu. Na silných zadních nohách se tam tyčil obří ještěr z rodu dinosaurů, měl dlouhý krk se dvěma ostruhami po stranách. Mohl měřit víc než čtyři metry. Přední nohy byly menší, ale zakončené dlouhými drápy. Hlavu měl masivní, hranatou, malá zářící očka a doširoka roztlemenu hubu s rozeklaným jazykem a dvěma řadami velmi ostrých zubů. Proti němu stála

obrovitá chobotnice. Měla oválné, asi metr široké tělo a osm dlouhých chapadel s mnoha přísavkami. Konce chapadel se podobaly lidské ruce.

Marka překvapily její oči. Byly hluboké a černé a zdálo se, že je v nich vidět strach. Bylo zjevné, že chobotnice se snaží dostat k oceánu, ale dinosaur jí zatarasil cestu. Hlavonožec uskočil na stranu, ale druhé monstrum se mrsкло za ní s neuvěřitelnou hbitostí. Chobotnice se už nedokázala vyhnout střetu. Dvěma chapadly obtočila ještěrovi krk a dvěma dalšími stiskla jeho přední nohy. Obě zvířata zůstala takto po dlouhou dobu zaklesnutá.

Pak začal tyranosaurus pomalu, ale jistě přibližovat svoji tlamu k chobotnici. Ještě několik centimetrů a už se mohl svojí obrovskou tlamou zahryznout do životně důležitého centra svého protivníka.

"Pomoc... Slitujte se..." překvapilo Marka telepatické zavolání. Bylo velmi slabé. Nebo se mu to jenom zdálo?"

"Pomozte... Prosím"

Ne, byla to skutečnost. Mark instinktivně zdvihl laserovou pistoli, namířil a stiskl spoušť. Laserový paprsek zasáhl ještěra přímo do pravého oka.

Zvíře zařvalo a zvrátilo hlavu vzad. Druhý paprsek dopadl na vrcholek ještěrovy lebky a vyvolal u něho křečovitě stahy. Zvíře tlouklo ocasem do písku a vířilo obrovská mračna prachu. Konečně mu podklesly zadní nohy a složilo se na bok. Chobotnice se vymanila a sklouzla do moře. Pomalu se ponořila do vln.

"Děkuji... Moc unavená... Později..."

Mark si uvědomil, že na něho Duck mluví:

"Taková potvora vám úplně znechutí koupání. Proč ses zamíchal do té hádky mezi místní zvěří?"

Mark zatřásl hlavou jakoby se probouzel z nějakého snu.

"To bylo čistě mechanicky. Zdálo se mi... Měl jsem jen takový dojem... Ale teď už nic necítím."

Naštěstí Duck už se dál neptal a ukázal na ležícího ještěra.

"Takovýhle kousky už jsem tu viděl, ale chobotnice nikdy."

"Rayi, pojď, půjdeme. Měj detektory stále zapnuté."

Pochodovali další dvě hodiny v úmorném vedru, ale žádné další nepříjemné setkání už je nečekalo.

"Pozor, blížíme se k odkryté zóně. To je zvláštní, dostávám nepatrné ozvy svědčící o přítomnosti kovů támhle tím směrem."

Postoupili o dalších sto metrů a málem narazili do prefabrikovaného domku, který byl velmi dobře zamaskován obřími přesličkami.

"Tenhle půvabný bungalov tu při méj poslední návštěvě nebyl," zažertoval Duck. "Kdopak se tu usídlil?"

Na odpověď nemuseli dlouho čekat. Zpoza stromů se ozval z tlampače hlas.

"Nehýbejte se! Míří na vás dezintegrátor. Při sebemenším pohybu vystřelím."

Ray sotva znatelným pohybem brady Markovi ukázal směrem na střechu domku, kde se vynořila hlaveň. Pak telepaticky dodal:

"Nemůžu zasáhnout. Můj ochranný obal proti této síle nevydrží ani půl minuty."

"Skvělé! Odhod'te laserové zbraně a pomalu jděte vpřed."

Když ušli asi dvacet kroků, uviděli další dvě úplně stejné stavby. Hlas je nasměroval do té nejvzdálenější z nich. Vešli do rozlehlé, skrovně zařízené místnosti. Místo židlí bylo na zemi několik beden. Za stolem seděl asi padesátiletý vysoký a hubený muž s vyzáblým obličejem. Před sebou na stole měl několik různých přístrojů. Po pravici mu stál urostlý chlápek s nazelenalou pletí. V ruce držel těžký dezintegrátor. Když uviděl přichozí, vztekle vyštěkl:

"Á, tady máme ty nečekané návštěvníky, pane Poolmane."

"Jak se dostali až sem, Edwine? Myslel jsem, že zajišťujete radarovou hlídku?"

Tázaný muž jenom pokrčil svými mohutnými rameny.

"S jedním strojem přece nemůžeme hlídat celý nebe."

Muž zvaný Poolman se pohledem zapíchl do Marka.

"Dezaktivujte vašeho androida, nebo ho Edwin zlikviduje."

Ray viděl, jak jeho přítel váhá, a proto mu telepaticky domluvil:

"Bude lepší poslechnout."

Mark nešťastně odhrnul látku z trupu, nadzdvihl malou prsní destičku a vypnul páčku. Ray bez přívodu

energie znehybněl.

"Výborně. Později se podíváme, jak takový domácí android funguje. Vždycky jsem si přál takového mít, ale nikdy jsem si to nemohl dovolit. Až teď. To je hloupé, že jste přišel až sem, pane Stone. To je velmi hloupé. Nikoho jste nepotkal?"

Mark napodobil velice věrně údiv.

"Letěli jsme subprostorem bez zastávky..."

Poolman vztekle poposedl na bedně.

A co při přechodu do tohoto systému?"

"Ničeho jsem si nevšiml."

Muž se prsty opřel o stůl a Edwin vztekle hučel:

"Norga vás zradil. Radši utekl i s penězma, co jste mu dal předem."

"To mi ještě zaplatí. Ted' máme jiné starosti."

Otočil se zpět k Markovi a zeptal se:

"Kde máte vaši lod'?"

Přistál jsem s ní na hlavní pevnině, blízko rovníku."

"Proč jste přišel se?"

"Podle údajů první výpravy nemá být v těchto místech žádná volná plocha. Vidím, že jste nevyčkali úředního povolení k zahájení prací."

"Mohli jsme ho dostat minulý týden, kdybyste se u toho nenatrefil. Takhle jsme si jen o pár dní přispíšili."

"To ještě není tak jisté, že je dostanete. Až si komise přečte moji zprávu, pochybuji, že vám vůbec nějakou koncesi vydá."

Poolmanovy rty se stáhly do šklebu a odhalily zanedbané zuby.

"To byste ale musel mít příležitost to někde říct," řekl nasládlým, ale až příliš klidným hlasem. "Já už jsem si svůj názor udělal, teď si ho ještě musím nechat potvrdit."

"Jestli dobře rozumím vašim milým narážkám, pak nás hodláte zlikvidovat," zafuněl vztekle Mark. "A to si myslíte, že moje zmizení projde jen tak nepozorovaně? S.D.P.P. ví, že jsem odjel na Sodu. Když nebudu odsud podávat zprávy, upozorní Vesmírnou policii. Ta po mě začne okamžitě pátrat."

Hubeňour pokrčil rameny, aby tak vyjádřil, že mu to je jedno.

"Co na tom. Než policie něco začne, koncesi už budeme mít v kapse. A vy nebudete ani první, ani poslední agent, který se ztratí při výpravě."

Poolman se rozesmál a dodal:

"Určitě vám udělej nějakou posmrtnou medaili! Jednou jsem se podobný trachtace zúčastnil. Moc dojemné. Nebožtík se ozdobí všemi možnými ctnostmi a zatímco malí úředníci uroněj slzičku, ti vyšší přemýšlej o postupu!"

Pak uhodil pěstí do stolu a příkře dodal:

"Už jsem ztratili dost času. Edwine, zavři je do zadní místnosti a nech je hlídat. Já zatím budu informovat šéfa."

Hromotluk ukázal hlavní zbraně na dveře. Duck měl vzteky zaťaté pěsti a očima vyzýval Marka k činu. Byl ochoten k jakékoliv akci, i předem ztracené. Mark ale zavrtěl neznatelně hlavou a poslechl Edwina. Oba přátelé se ocitli svázaní v temné díře bez oken. Duck si sedl na zem, protože tam nebyla ani postel, ani židle.

"Myslíš, že máme nějakou šanci odsud utéct?"

"Prohráli jsme sice bitvu, ale nikoliv celou válku," zažertoval Mark. "Ted' právě se Poolman asi dozvídá, co s námi má udělat."

"Od koho?"

"To bych moc rád věděl. Jisté ale je to, že za společností Jamerson se skrývá nějaká mocná organizace, která je schopná si najmout jak zabijáky, tak piráty."

"Nenapadá tě nějaký z těch tvých geniálních nápadů, jak se odtud dostat? Mám hlad jako vlk a nezdá se, že by se naši přátelé v tomto směru o nás postarali."

"Ted' nám nezbývá než čekat."

Když toho rána dorazil admirál Neumann do kanceláře, první co udělal bylo, že zavolal do centrální nemocnice. Službu konající lékař na resuscitačním oddělení ho ihned informoval:

"Stav generála Khova se stabilizoval. Dokonce je vidět určité zlepšení. Tedy lépe řečeno - během posledních dvou dnů se nevyskytla žádná další komplikace a tak je tady určitá naděje na příznivější vývoj."

Pak unaveně mávnul rukou.

"Je to jen naděje, nic víc. Zdaleka ještě není dobojováno."

Do admirálovy kanceláře vešel plukovník Still. Byl to malý tlouštík s nadutými červenolícími tvářemi. Byl pravým opakem svého šéfa, který byl hubený a strohý.

"Tady je spis s výpovědí té Patricie a jejích dvou kumpánů. Jsou to jen malé ryby. Bez velkého odporu přiznali, že mají příkazy od Lwa Sampsona. Jejich zadržení chováme v tajnosti a toho muže jsme dali sledovat. Dosud bezvýsledně. Určitě si dává pozor."

"Pokračujte ve sledování. Pověřuji vás tímto úkolem a žádám každodenní informace."

"Podle příkazu, admirále. Máte nějaké zprávy ze Sody?"

"Žádné. Jenom vím, že Stone tam odletěl na průzkum. Informujte o tom plukovníka Parkera."

"Už se stalo, admirále. Kdy se má sejít komise?"

"V zásadě za měsíc, ale ministr pro průmysl a celá obchodní lobby tlačí, aby to bylo dříve. Doufejme, že budeme mít brzy nějaké konkrétní důkazy."

X X X

Edwin se svalil na bednu naproti Poolmanovi, který pořád seděl před obrazovkou videorádia.

"Celý den lítám nad pevninou helijetem a po astronefu S.D.P.P. ani památka. Ti chlápci si z nás vesele střílejí, ale takové žertíčky jim přijdou draho."

"Nech to plavat. Mám tu příkazy od šéfa. Potvrdil to, co jsem si už myslel. Musíme je okamžitě zlikvidovat."

Velkému Edwinovi se na čele udělala vráska.

"Když by se v tom začala šourat Vesmírná policie, tak to bude na nás."

"Nic nám nemůžou dokázat, když je necháš zmizet beze stopy. A na týchle prokletý planetě není nouze o všelijaký obludy."

Edwin se krátce zasmál.

"Myslím, že je odvedu na malou procházku za svitu luny na mořský břeh. Bude to mít velice poetický začátek, ale mnohem méně romantický konec. Víím o jednom místě, kde se hromadí hrozný příšery."

Poolman se podíval na hodinky.

"Neztrácej čas. Myslím, že měsíc už vyšel."

Edwin vyndal z pouzdra laserovou pistoli, která mu visela u pasu a zkontroloval energetický zásobník.

"Chcete jim říct sbohem?"

"Myslím, že to ani není nutné. Dejte mi vědět, až bude po všem. Musím poslat zprávu na Zem."

Astronauti seděli v miniaturní místnosti bez jakéhokoliv nábytku na zemi, pokryté nějakým plastem.

"Vstávat," nařídil Edwin. "Kdybyste chtěli fouknout, tak vám zpřerážím hnáty. Vždycky jsem byl mistr ve střelbě z pistole."

Mark s Duckem se ocitli na čerstvém vzduchu. Krajinu osvětlovala bledá luna nevýrazným, až neskutečně přízračným světlem. MacDonald se několikrát nervózně ohlédl.

"Je to skutečný profesionál," šeptl. "Drží se pět metrů za námi. Teď nemáme žádnou šanci ho překvapit."

"Přišli na pláž. Ucítili příjemnou vůni jódu a chaluh a uslyšeli šplouchat vlnky. Edwin s nimi prošel vlhkým pískem směrem ke skupině skal, která uzavírala malou mořskou zátoku.

"Výborně. A teď vlezte do vody až po pás a pak zůstaňte stát. Při sebemenším podezřelém pohybu střílím!"

Uběhlo několik minut v naprostém tichu. Náhle se asi padesát metrů od nedobrovolných plavců začaly z vody nořit tmavé stíny. Duck hrůzou ucouvl, když rozeznal obrovité chobotnice. Byly nejméně tři...

"Ani hnout," zařval Edwin ostře a v tónu jeho hlasu bylo slyšet, jak ho vzrušuje představa toho, co se bude dál dít.

Všechny tři chobotnice se pomalu přibližovaly k pozemšťanům. Mark zůstal stát a přivřel oči. Tvář se mu

neznatelně rozjasnila. Zašeptal něco Duckovi, který byl zbrocený potem. Chobotnice, lačné po masu, obtočily svou oběť a nezadržitelně táhly oba muže s sebou. Duck sebou mlátil a vykřikoval a Mark také. Edwin dokázal ještě rozeznat obě těla plovoucí na hladině, pak je uviděl u skal a za okamžik nato oba muži zmizeli ve vlnách. Dlouho zůstal stát a pozoroval klidnou hladinu moře. Byl to muž činu, tvrdý a bezcitný. Měl už na svědomí několik lidských životů, ale přesto se neubráníl určitému pocitu nevolnosti. Ještě nikdy neposlal nikoho na tak hroznou smrt. Ale tento pocit jej dlouho netrápil. Poolmanovi už zvesela oznámil:

"Nežádoucí návštěvníci zmizeli na dně oceánu. Vesmírná policie po nich nenajde ani nejmenší stopu."

"Dobrá, zasloužíš si odměnu. Budu informovat šéfa a dohlédnu, abys ji dostal."

X X X

V hangáru, kde byl sklad materiálu, se rozsvítilo světlo. Stoupili dva zjevně špatně naladěni muži. Jeden z nich, hubený dlouhán s mastnými vlasy, vzteky už vybuhl:

"Makáme celý den a teď po nás šéf ještě chce, abysme předělali nějakýho androida."

Jeho tmavý, zarostlý kolega mu odpověděl:

"Neremcej, Chucku, vzpomeň si při tom na peníze, který nám za to slíbil. Až se vrátíme na Zemi, vyhodíme si pořádně z kopejtky. Už vidím ty bedny se starou whiskou a děvenky, plno děvenek okolo..."

"Hele, přestaň," zavrčel Chuck. "Pojď mi radši pomoci s tím krámem na stůl. Než začneme, musíme nejdřív odmontovat závodovou destičku."

"Nejdřív zkontroluj, jestli je generátor opravdu odpojený. Nechci dostat ránu."

"Už se stalo. Podívej, příklop ovládacího panelu zůstal otevřený a páčka je na 'vypnuto'."

Oba muži přistoupili k Rayovi a pokusili se jej nadzdvihnout. A v tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného. Nehybný stroj k nim promluvil:

"Nemám rád důvěrnost!"

Android zbavený energie, ta hromada železa, náhle obživila. Pěsti obou jeho rukou se vymrštily a zasáhly oba muže přímo do brady. Každý z nich se sesunul na jednu stranu stolu a nevěděli o světě.

Ray neváhal ani okamžik a proběhl dozadu do hangáru, kde byly nejdůležitější přístroje - automatická ochrana základny. Zdvihl levé předloktí. Vyšlehl bílý paprsek a celé zařízení zmizelo, jako by ho spolkla obrovská tlama.

Android zdvihl hlavu a zkoumal krovy plastové střechy. Přibližně lokalizoval místo, kde byl zvenčí umístěn dezintegrátor. Znovu se zablesklo a část střechy zmizela. Pak zapnul své antigravitační zařízení a vznesl se na střechu, chvíli na ní zůstal ležet a pozoroval okolní ubikace. V oknech se ještě svítilo, ale nikdo neměl hlídku. Piráti spoléhali na elektronický obranný systém.

Ray seskočil na zem a dal se do běhu.

12

Na dveře pokoje někdo zběsile zabušil. Poolman vyskočil z postele a protřel si oči. Do plastových oken mu už svítilo slunce. Zaklel a natáhl si kalhoty. Pak odemkl dveře a uviděl Edwina, který byl víc než jen zděšený.

"Šéfe... Katastrofa... Hangár se skladem..."

"Uklidni se, co se děje?"

Edwin se několikrát zhluboka nadechl.

"Když jsem šel dnes ráno ven, uslyšel jsem podivný zvuky. Okolo třetí budovy kroužili takový zvláštní ptáci. A v tom jsem si všimnul, že dezintegrátor, který automaticky chrání celý tábor, zmizel! Úplně se vypařil!"

Poolman znovu zaklel a rychle se dooblékal. Nezapomněl ani na opasek s laserovou pistolí.

Třetina střechy hangáru opravdu chyběla. Nad ní kroužili tři odporní ptáci a divoce křičeli. Vypadali trochu jako orli, ale křídla měli z jemné, skoro až průsvitné membrány. Objemnou hlavu zakončoval široký zobák. Když jej otevřeli, bylo vidět několik řad ostrých zubů!

A ještě ke všemu na pařátech měli zahnuté drápy.

"Kdyby vypadali na to, že mají chuť se snést dolů, tak okamžitě střílejte. Kde jsou ostatní muži?"

"Vedle v baráku, přikázal jsem jim, aby se schovali a nelezli ven."

Poolman vykročil směrem k hangáru, ale nespustil přitom z ptáků oči. V ruce držel svoji zbraň. Otevřel vrata a strnul. Zůstal takhle nehybně několik vteřin na prahu a pak o krok ucouvl. Zvedl se mu žaludek. Edwin zvědavě nakoukl dovnitř. Hrůza. Pět nebo šest ptáků se rvalo o dvě lidská těla. Kůže a svaly už byly téměř pryč, zbývaly ještě vnitřnosti. Ten nejsilnější pták pro sebe urval velký kus jater a zhltnul ho. Edwin zdvihl třesoucí se rukou dezintegrátor a namířil. Zablesklo se a ptáci i se svou obětí a kusem dveří zmizeli.

"Pozor!" vykřikl Poolman.

Edwin se ohlédl a je tak tak stačil zasáhnout útočícího ptáka, který už byl sotva metr od něho.

Pak teprve se dravci vzdálili a za chvíli zmizeli za stromy. Oba si ulehčeně oddychli. Ještě celí přepadlí vešli do hangáru.

"Sakra!" zaklel Poolman, "zmizelo celé ochranné zařízení!"

"To musel udělat ten android, jinak si to nedovedu vysvětlit."

"Blbost. Vždyť byl vypnutý!"

"Chuck se možná nějak spletl."

"I kdyby, přeci to byl jenom domácí robot a ne android S.D.P.P."

"Asi jsme byli špatně informovaní. Ta střecha nezmizela jen tak sama od sebe nebo nějakým kouzlem."

Poolman pokrčil rameny.

"Jdeme za ostatními."

Bylo jich pět a všichni se tlačili u okna ubikace.

"Situace je velmi špatná. Musíme přerušit dosavadní práci a pod Edwinovým vedením se budeme střídat v hlídkách."

"To dlouho nevydrtíme," namítl jeden z mužů.

"Je to jen na několik dní. Zavolám velkého šéfa, aby nám poslal astronef se vším potřebným materiálem. Nebude to dlouho trvat."

Muže slib uklidnil. Edwin nařídil Vintovi a Natovi, aby si vzali první službu. Podal jim svůj veliký dezintegrátor a řekl:

"Dávejte na to velkého bacha, je to poslední, co nám zbyl. Nate, vem si laserovou pistoli. Hlídejte okolo tábora. Jeden ať sleduje les a druhý oblohu. Nezapomeňte, že nebezpečí je vždycky tam, kde ho nečekáte."

Oba muži vyšli ven a Edwin doprovodil Poolmana do místnosti, kde byl vysílač. Vtom zaslechli zvenku takový křik a hned na o skučení, že se až okna začala chvět.

Edwin vyběhl před dům. Uviděl před sebou dvě ztěžka kráčející roztřesené příšery.

"Tyranosauři!" zařval Poolman. "Zneškodněte je, rychle!"

Vinta ty obludy z doby ledové poděsily natolik, že zareagoval opožděně. Navíc se mu tak trásla ruka, že když vyšla rána, minula netvora o dobře dva metry.

Zvíře zahrabalo předníma tlapama do vzduchu. Vint ustoupil o tři kroky, aby ho pracky nezasáhly a celý bledý znovu zmáčkl spoušť. Tentokrát dezintegrátor tyranosaura neminul a způsobil, že zvířeti zmizela horní polovina těla. Naneštěstí ale zadní končetiny pokračovaly v pohybu dál. Nastala hrůzyplná podívaná. Vyděšený Vint před zvířecím torzem couval, až zakopl a upadl na záda. Řval hrůzou, ale obrovitá noha se čtyřmi drápy se neprosně blížila. Pokusil se ještě odkulit po zemi, ale už bylo pozdě. Šok, pocit dušen, bolestivé chrupnutí a pak- konečně sladké nic...

Druhá příšera se příliš nestarala o osud svého kolegy a zamířila si to za Natem. Ten na ni vystřelil laserem. Dvakrát zasáhl červeným paprskem tělo, ale zvířeti to nezpůsobilo ani tu nejmenší újmu.

Pak se tyranosaurus rychleji, než by se při jeho hmotnosti dalo předpokládat, shýbl a uchopil Nata předními prackami. Otevřel obrovitou tlamu a ozvalo se křupnutí. Natova hlava zmizela v obři čelisti. Z prázdného krku vytryskl proud krve.

Edwin se hrůzou až zalykal, ale pokusil se sám vystřeli. Podržel si pravé zápěstí levou rukou, aby měl přesnější mušku a pak už rychle za sebou následovaly výstřely. Červené paprsky několikrát zasáhl zvíře do hlavy. Příšera k sobě tiskal bezduché tělo své oběti a vydávala přitom jen těžko snesitelný vysoký zvuk. Pak se sesula k zemi. Chvíli sebou ještě křečovitě škubala, ale pak konečně znehybněla.

Všichni přítomní zůstali hrůzou ještě dost dlouhou chvíli stál. První se pohnul Edwin. Snažil se vymanit z

Vintovy ruky dezintegrátor, ale jen zaklel. Zbraň byla nepoužitelná.

Náhle muže zaskočil stín. Vysoko nad jejich hlavami kroužili ptáci s průsvitnými křídly a nepříjemně skřehotali. Hlasitě zvali své kolegy na hostinu. Edwin zareagoval první a vykřikl:

"Rychle se schovejte v domcích a nezapomeňte si zbraně."

Poolman, ještě celý bledý, zasedl k obrazovce videorádia a třesoucí se rukou lovil spojení. Konečně se mu to podařilo.

13

Mark plul po vodní hladině a víc jak deset metrů od něj sebou mrskal Duck.

"Nech se nést a neklad' odpor," křikl na něho Mark.

To se snadno řekne, ale když vás kolem těla drží chobotnice chapadlem a tiskne...

"Teď pozor, hodně se nadechni. Ponoříme se," řekl Mark.

Duckovi nezbyvalo než poslechnout. Uviděl, jak se jeho přítel noří do vln a sám byl také tažen pod hladinu. Připadalo mu, že je pod vodou celou věčnost. V uších už mu hučelo, rozbolelo ho na prsou a před očima se mu začaly dělat mžítiky.

Pak se náhle ocitl na vzduchu. Zalpal po vzduchu a sevření chapadla povolilo. Nohama se dotkl země. Udělal několik vrávoravých kroků a svalil se do písku. Když se rozhlédl kolem sem sebe, málem překvapením vykřikl.

Byli totiž v rozlehlé jeskyni, jejíž stěny zeleně a růžově zářily... Voda zlehka omývala písčnou pláž a o dvacet metrů dál skalnaté stupně tvořily obrovský přírodní amfiteátr.

Duck se začal chvět. Bylo to mokrou kombinézou nebo... možná i strachem... Na skaliskách se odporně hemžily stovky obřích chobotnic.

Jedna z nich stála asi metr od Marka a další se k němu blížila. Mark se nehýbal a měl přivřené oči.

"Nic se neboj, Ducku, jsou to přátelé. Pak ti to vysvětlím. Teď si lehni do písku a usuš se. Moc pohodlné o sice není, ale nic lepšího tu pro nás nemají. Ray určitě brzy dorazí a přinese nám něco k jídlu."

A opravdu. Za chvíli se android vynořil z moře. Duck tomu všemu už vůbec nerozuměl.

"Myslel jsem, že Ray byl odpojen."

Mark spiklenecky mrkl a odpovéděl:

"Kdepak, Ray není jen tak nějaký obyčejný android. Když cítí, že jsem v nebezpečí, sám od sebe se zapne."

Ray podal Duckovi výživnou tabletku. Byla to sice směšná porce vzhledem k jeho postavě, ale i tak to bylo lepší než nic.

Mark s chobotnicí se opět dali do telepatického rozhovoru.

"Jmenuji se A-KA. Nedávno jsi mi zachránil život," řekl hlavonožec a oči mu jen zářily.

Mark si vzpomněl na tyranosaura, kterého skolil.

"No a teď jste nám zachránili život zase vy. Jsme si tedy kvit. Ale jak jste se objevily právě tady?"

"Vlastně jsem tě hledala. Od té doby, co k nám na ostrov přišli ti tobě podobní tvorové, cítíme jenom samé nepřátelské myšlenky. Jejich plány nás děsí a dokonce přímo ohrožují naše společenství. Pokoušeli jsme se s nimi navázat spojení, ale neúspěšně."

"Lidé telepaticky nekomunikují."

"Ale ty ano!"

"Já jsem výjimka. Tady můj přítel například našemu hovoru nerozumí."

"Ve chvíli, kdy jsem zjistila, že s tebou mohu komunikovat, jsem byla tak unavená, že mi do řeči nebylo. Tady vedle mne je AM-NO, hlava naší skupiny. Vysvětlí ti, co nás trápí."

Markovi vnikla do neuronů další myšlenka.

"Vítej, příteli. Jsem rád, že mohu kontaktovat příslušníka jiné rasy. Ze všeho nejdříve ti musím poděkovat za to, že jsi pomohl A-KA. To víš, mládí je často neopatrné. A-KA věděla, že je nebezpečné se produčiovat po souši, když je den."

Chobotnice zvažněla a pokračovala:

"Naše situace byla těžká, ale teď se stala kritickou. Nejjednodušší bude, když ti budu vyprávět, jak to s námi je. Pohodlně se posad', protože to bude dlouhé. Je mi líto, že ti nemohu nabídnout žádnou potravu, která by vyhovovala tvému organismu."

"S tím si nedělej starosti. Přítel, který za námi před chvílí přišel mi něco k jídlu obstará. Já spíš umírám zvědavostí."

"Naše společenství je staré několik desítek tisíců let, ale teprve za posledních dvacet století jsme se více rozvinuli. Co na ten rozvoj mělo vliv nedokážu říct, ale zřejmě to byl dlouhý proces a snaha přežít. Jak vidíte, jsme oboživelníci. Můžeme žít jak ve vodě, která je naším domovem, tak na vzduchu, ale dlouho jsme se nemohli rozhodnout, kde vlastně budeme žít. V oceánu jsme proto sobě měli hrozné žraloky, kterým jsem nedokázali vzdorovat a proto jsme byli přinuceni přemístit se na pobřeží, kde byla možnost úkrytu ve skalách. Postupně jsme stále častěji přebývali na pevné zemi. Ale tam na nás čekaly další dvě pohromy. Nejdřív to byli skoři, obrovští plazi, kteří nemyslí na nic jiného než na zabíjení a žerou se i mezi sebou navzájem a pak bakti. Létající hmyz, který útočí ve skupinách. A tak jsme nemohli vycházet dříve než po setmění, kdy noční chlad tato monstra ochromil."

"Proč jste vlastně tolik riskovali?"

"Potřebovali jsme jak dříví, tak kapradiny a některé rostliny. Asi před dvěma sty lety jsme objevili tuto jeskyni, kde můžeme v klidu žít a kde nás žádní mořští ani pozemští dravci neohrožují. Tady máme klid. A-KA vás pak jeskyní provede. Bohužel, teď se na nás zase řítí nějaké nebezpečí a vypadá to, že budeme muset toto místo opustit."

Marka zalila vlna zoufalství, jako nějaký vzlyk.

"Dvě stě let práce přijde nazmar. Naše společenství se bude muset opět rozptýlit a vrátit se ke kočovnému životu."

"Ale proč?"

Zdvihlo se jedno z chapadel a ukázalo na zadní výběžek jeskyně.

"Támhle v těch místech je stěna jeskyně velmi slabá. Kdysi tam býval otvor, ale pak zemětřesení vchod do jeskyně zatarasilo. Skoři cítí naší přítomnost a denně hrabou a škrabou. Mnohokrát už jsme stěnu zpevňovali, ale celonoční práci za několik minut zlikvidují. Už nám docházejí síly. Tak a to je ve zkratce příběh Lykantů - tak se náš národ totiž jmenuje. Řekneš mi také něco o tvém společenství?"

Mark vysvětlil chobotnici stručně vývoj Země a Zemské Unie. Měl pro případ setkání s mimozemskou civilizací krátký přehled dějin, vypracovaný Správou pro dohled nad primitivními planetami.

"...a tak je nás mnoho a jsme povahově velmi rozdílní. Muži, se kterými jste se tu setkali, porušili naše zákony. Jedinou naší omluvou je, že jsem nevěděli o vaší existenci. Od nynějška bude přístup na tuto planetu zakázán, protože se chceme vyhnout vměšování do vašeho přirozeného vývoje."

"To je od tebe velmi šlechetné, příteli, přiznám se, že jsme měli strach. Z jejich myšlenek jsme poznali, že tito lidé chtějí náš úkryt srovnat se zemí a nás v něm pohřbít."

"To se nestane, máš moje slovo."

"Díky. A teď tě A-KA provede našimi prostorami."

Chobotnice se zdvihla a položila chapadlo se čtyřmi prstíky Markovi na ruku, jakoby ho chtěla pohladit.

"Pojď, začneme tamhle."

Spolu s Rayem a Duckem prošli po písku do jižní části jeskyně. Ray dělal ochotně Duckovi tlumočnicka telepatických výměn.

Na okraji zátoky na rozhraní vody a skalisek byly zhotoveny obrovské vrše, spletené ze stonků kapradin. Příboj je pravidelně omýval. Chobotnice A-KA vnořila chapadlo do vrše a vytáhla velikou krevetou, pak otevřela ústa umístěná pod rohovitým zobákem a oběť v nich zmizela. V černých očích oboživelníka se jen zablýsklo.

"To je lahůdka, škoda, že si taky jednu nedáš."

Ve druhé vrši byly dlouhé stříbřité ryby. O kus dál z čiré vody v pravidelných řadách rašily nažloutlé výhonky. Bylo to skutečné obhospodařované pole.

"To je naše zásobárna. Chováme měkkýše, korýše a ryby, které tvoří základ naší potravy. Pěstujeme také některé řasy, která nám slouží jako prvotní surovina."

A-KA je vedla dále. Stoupali po stupňovitých skalách, na kterých seděly chobotnice a uhýbaly chapadly, aby návštěvníci mohli projít. Mark si všiml úryvků myšlenek. Chobotnice byly zvídavé, trochu se divily, ale byly přátelské.

Duck se stále cítil velmi stísněně a neodpustil si, aby Rayovi nezašeptal:

"Doufám, že tady to všechno okolo zaznamenáváš, Služba by pak mohla tvoje záběry prodat televizi, kdyby bylo potřeba předvést lidem nějaké příšery."

"Vím, co mám dělat, ale buď opatrný. Tyto bytosti jsou schopné vnímat tvoje myšlenky."

Duck se zastyděl a kradmo se rozhlédl kolem sebe. Viditelně se mu ulevilo, když zjistil, že chobotnice se o něho vůbec nezajímají. Zajímal je jen Mark, který se právě ptal, jak se jim daří vytvářet na stěnách to světlo?

"Mícháme určitý druh řas se sporami kapradin. Vzniklá reakce vytváří tento světelný efekt. Vydrží to ale jen několik týdnů a pak je nutné úkon opakovat."

V dolík se dvě chobotnice zabývaly rozbíjením kamenů o sebe. Chvillemi se i zajiskřilo.

"Opracováváme kámen, abychom s ním potom mohli řezat dřevo a přesličky."

Mark si zálibně prohlédl nástroj, který se podobal prehistorickým výtvarům. Chvilinku zaváhal, než se otočil k Rayovi. Pak se dvakrát podíval vzhůru, což byl jejich smluvený signál, že Ray má přerušit nahrávání.

Mark ukázal rukou na trojhranný kámen a začal chobotnici radit:

"Měly byste jej upevnit na konec dřevěného oštěpu. Když budete mít štěstí, tak tím nástrojem pak dokážete prorazit ještěřům kůži."

Pak se zamyslel a dodal:

"Nejsou tady v moři nějací tvorové, který by na svoji obranu používali jed?"

"Ano, mnohokrát jsme již ve vodě viděly takové placaté ryby, které mají na ocase jedovatý ostn."

"Když ten ostn umístíte na oštěp, pak budete mít ještě nebezpečnější zbraň. Ale pozor! Není vůbec jisté, zda jed bude na ještěry působit. To musíte teprve zjistit."

Chobotnic se zmocnilo silné vzrušení. Duck znervózněl, protože nevěděl, oč se jedná. Ray tentokrát nepřekládal.

"Díky, příteli, dáme se ihned do práce."

Ray mrzutě zavrčel:

"Neměl bys to s tím porušováním zákona o nevměšování přehánět. Budou s tím zase nepříjemnosti."

"Jdeme dál. Stejně by na to dřív nebo později přišly samy."

Skupinka prošla kolem košíkářské dílny.

"Když se nám chov daří, je třeba často zvětšovat síť."

Jeskyní se rozlehl vzdálený hluk. Něco jako tlumené škrabání.

"Začíná den a škodná se dala do práce," řekla telepaticky A-KA.

"Ukaž mi místo, kde se snaží provrtat."

Chobotnice se hbitě plazila po stupínkách a několikrát nabídla Markovi na pomoc chapadlo, aby se vyhoupl na skalisko. Za chvíli dorazili k tmavě hnědé stěně. Ray ji prozkoumal a řekl:

"Nebezpečí je daleko větší, než si naši přátelé představují. Tato stěna má sotva dva metry a půda tu je velmi sypká. Když budou nepřátelé pilní, tak se stěnou prohrabou ještě dnes večer, nejpozději zítra."

A-KA z Markových nevyslovených myšlenek vyčetla osud Lykantů. Sdělila zlou zprávu AM-NO.

Všechny chobotnice hrůzou znehybněly a Mark pocítil strašlivou vlnu zoufalství, která se rozlehla kolem dokola.

Mark se rozhodl během vteřiny. Ať jdou všechny opatnické pokyny k čertu.

"A-KO, mohla bys nás odsud vyvést ven?"

"Samozřejmě, ale je den a to je velmi nebezpečné."

"Neměj o nás strach. Nedokážu ti to přesně vysvětlit, ale je tu možná určitá naděje, jak tvůj lid zachovat. Pospěš si. Máme málo času."

Mark dlouhými skoky přeskákal po skalách a pak se rozběhl podél moře. Ray a Duck mu byli v patách. Duck sice nevěděl, proč utíkají, ale neměl nejmenší chuť zůstat s chobotnicemi v jeskyni sám.

Když se nořili do vody, Mark zaslechl telepatické zvolání:

"Sbohem příteli, jsem rád, že jsem tě poznal."

"Žádné sbohem, AM-NO, ale nashledanou. Brzy se zase uvidíme. Všechno dobře dopadne."

A-KA jemně ovinula jedním chapadlem kolem pasu Marka a druhým se postarala o Ducka.

14

Obrazovka videorádia pohasla. Poolman se spokojeně ušklíbl:

"Tak to bychom měli a ani to nebylo tak moc složité. Za dvacet čtyři hodin tu přistanou dva astronefy. Přivezou nám chybějící materiál a posily. Při přistávání budu hledat astronef S.D.P.P."

"Každopádně ty dva v žádném případě nenajdou," vyštěkl Edwin.

"Mě spíš znepokojuje ten android. Kam mohl zmizet?"

"To není důležité. Až se mu vyčerpá generátor, tak někde za bukem zrezne."

"No, doufejme."

Jeden z mužů, který byl pověřený hlídáním u okna najednou zařval:

"Támhle je ještě jedna příšera. Jde k nám!"

Před domem zůstalo ještě několik ptáků. Hodovali na zbytcích ještěřů a na dvou lidských bytostech.

Pozemšťané už mohli té příšerné hostině ptáků jen bezmocně přihlížet. Kamarádům pomoci nemohli.

Tyranosaurus postupoval pomalu vpřed a čenichal. Pak se zastavil a pomalu otočil hlavu. V červených očičkách se mu zabýsklo. Pak si to zamířil rovnou k jejich úkrytu.

"Co myslíte, vydrží tenhle barák útok tý zatracené bestie?" zamumlal Poolman a z jeho tváře se vytratila veškerá barva.

"Musíme doufat..."

Poolman se otočil ke svým pěti mužům a přikázal:

"Vy dva budete hlídat vzadu a ostatní si připraví zbraně. Se střílení počkejte, až dám povel."

Ještěř už byl skoro u domu. Hlasitě zaskřehotal a vyrazil předníma nohama proti oknu. Plastex se zachvěl, ale nepovolil.

Tyranosaura ten nečekaný odpor popudil natolik, že se vrhl vši silou vpřed. Okno se s ohlušivým třeskotem rozlétlo.

"Střílejte, střílejte!" řval Edwin.

Vzápětí vyšlehlo několik laserových paprsků a zasáhlo zvíře do hrudi. Tyranosaurus zavrával a udělal několik kroků zpět. Edwin se odvážně přiblížil k oknu aby mohl dobře zamířit.

"Míř na hlavu, musíš ho trefit od hlavy!"

Ještěř byl ovšem tak vysoký, že měl tlamu někde vysoko nad střechou domku. Naštěstí ale ještě o několik kroků couvnul. Edwin si klekl, aby mohl lépe zamířit. Vyšly tři rány, zvíře se zapotácelo a svalilo se asi metr od stěny domku. Okamžitě se jako na zavanou objevili na nebi dva velcí ptáci a krákoráním svolávali ostatní k hostině. Ani ne za dvě minuty se jich na mrtvolu snesl celý mrak.

"Kéž by se zadávali, nenažranci!" vztekal se Edwin.

Jeden pták se posadil na rozbité okno a zaklapal zubatým zobákem, ve kterém držel kus masa. Žvanec mu zmizel bleskurychle v nenasytném hrdle. Pak se pták začal poohlížet po lidech. Měl malá a velmi pohyblivá očka. Bylo vidět, že zvažuje své šance na ulovení další kořisti. Než se ale rozhodl, vytryskly dva paprsky a dravec se svalil vzad.

Tady máš nášup pro kamarády," zachechtal se Edwin.

Následující hodinu postihl stejný osud i další tři ptáky. Edwin seřval chlapy, aby sebou hnuli a zatloukli díru v okně.

Náhle začali ptáci nespokojeně krákat a pak se rozlétli. Vysvětlení na sebe nedalo dlouho čekat. S těžkým dupotem se k chatce prodírali další dva ještěři.

Několik ptáků se snažilo svoji kořist ubránit. Poskakovali po mrtvole, mávali křídly, klapali zobáky a vydávali rozčilené zvuky. Ale naneštěstí pro ně se jimi tyranosauři nenechali ani v nejmenším znepokojit. Přesnými pohyby a v rekordním čase ještěři zlikvidovali i ty nevytrvalejší dravce.

Ještěři se tímto nečekaným předkrmem namlsali a zamířili k domku.

X X X

Mark se vynořil z vody a zhluboka se nadechl. Slunce, které už stálo vysoko na obloze, jej téměř oslepilo.

"Blíž ke břehu už jít nemůžu," řekla telepaticky A-KA a uvolnila Marka z chapadel.

Bylo vidět, že je jí to líto.

"Když půjdeš cestou podél skal, dorazíš na místo, kde skoří hloubí otvor. Dej si pozor, bývá jich tam

hodně."

Duck taky konečně dorazil a hned začal:

"Nerad bych vypadal jako že si stěžuju, ale rád bych upozornil, že jsme ani nespali, ani nejedli. Docela bych se nechal přemluvit, kdyby se někdo chtěl vrátit na loď."

"Ray má ještě něco na práci."

Duck se zakabonil:

"Nevím, jestli zákon o nevměšování..."

"Mlč! To je na moji zodpovědnost. Ale jestli se někde jen zmíníš o tom, co uvidíš, tak tě nechám poslat na nějakou hodně vzdálenou planetu, kam nikdy žádná ženská noha nevstoupila."

"To je hrozná představa. Raději tedy... podle rozkazu... pane generále."

Oba astronauti se vydali po cestičce za Rayem. Stoupali jen krátce a už slyšeli funění. Schovali se za skálu. Asi padesát metrů před sebou uviděli na malé plošince tři ještěry. Obludy vztekle škrábaly do vyvýšeniny před sebou. Odhrabávaly drápy měkkou zeminu a odhazovaly ji daleko za sebe.

Mark je dlouze pozoroval. Ray měl jako vždy pravdu. Kdyby tímto šíleným tempem ještě pokračovali, do jeskyně Lykantů by se prohrabali opravdu velmi brzy.

Mark ukázal rukou na asi sto metrů vzdálenou skálu.

"Ducku, schovej se tamhle vzadu, za chvíli jsem tam za tebou."

"Nerad se ti do toho míchám, ale rád bych tě upozornil, že nemáme žádnou zbraň. Tváří v tvář těmhle roztomilejm bestiím by se laserová pistole docela hodila."

"Nedělej si starosti, Ray se o nás postará."

Duck se rozběhl a za chvíli dorazil na místo, které mu Mark před okamžikem ukázal. Jendo ze zvířat přerušilo svoji práci, zdvihlo hlavu a zavěťilo. Pak se mu červená očička rozzářila. Dalo se nemotorně do pohybu a jeho dva druhové za ním. Směřovali přímo ke skále, kde byl schovaný Duck. Byli už sotva dvacet metrů od něj, když Mark zašeptal:

"Ted'!"

Z androidova předloktí vyšlehl bledý paprsek a všechna tři zvířata zmizela. Mark dorazil ke svým přátelům s úsměvem na rtech. Zato Duck si otíral zpoceně čelo.

"Na co si to tady hraješ? Hrůzou jsem málem zcepeněl."

Mark se zatvářil jako nevinátko.

"Nevím, o čem to mluvíš. Ve zprávě s zmíním, že jsem byl přinucen pro záchranu života kapitána Mac Donalda nařídít androidovi, aby zlikvidoval tři ještěry, kteří patří na této planetě k velmi rozšířenému druhu. Přirozená rovnováha nebyla tímto zásahem v žádném případě narušena."

Duck zůstal stát s otevřenými ústy. Už chtěl něco říct, ale pak se rozesmál.

"Áá, už mi to došlo. To povýšení ti dodalo na představitosti. Machiavelli byl proti tobě nevinný andělíček."

"Dost bylo lichotek," usmál se Mark a tiše dodal:

"Naši přátelé si alespoň trochu oddechnou."

Duck pokrčil rameny.

"Je tu ale nebezpečí, že brzo přijdou další. Zdá se, že těch potvor je tady na ostrově plno. Podívej se, co to tamhle Ray vyvádí?"

Android kupil obrovské bloky skal k pahorku na místo, kde se zvířata snažila prohrabat.

Mark odpověděl velmi oficiálním hlasem a nedařilo se mu přitom nedat najevo ironii:

"Ray dokončuje pozorování. Zkoumá, není-li za kameny schovaná nějaká neznámá fauna. Odebírá při té příležitosti vzorky hornin."

Ray pracoval dobrou hodinku. Vystavěl pořádnou zeď, tak dva metry silnou.

"Na tomhle si ty potvory ubrousej drápy až do masa," zasmál se Duck.

Ray se posadil nahoru na zeď a rozhlížel se.

"Zdá se, že naši přátelé v táboře mají nějaké problémy. Vidím mraky supů, jak krouží po obloze."

"Vidíš také nějaké laserové paprsky?"

"Žádné. A budovy vypadají vážně poškozené."

"Pokusíme se tam přiblížit."

Android se podíval na oblohu.

"To nepůjde. Těch ptáků je strašně moc. Kdyby zaútočili, tak bych vás ani se svým dezintegrátorem neochránil. Já se tam mohu vypravit, protože mám ochranný obal."

Po chvíli Ray dodal:

"Tady vás ale samotné taky nemohu nechat. Každou chvíli na vás může zaútočit některá z těch roztomilejších potvor."

Mark to vyřešil ve zlomku sekundy.

"Vrátíme se do jeskyně Lykantů. Tam budeme v bezpečí. Ty mezitím prozkoumej základnu, ale neukazuj se jim!"

Pak dodal telepaticky, aby náhodou Ducka netížilo svědomí:

"Kdyby se stalo, jak lze bohužel předpokládat, že nikdo z nich nepřežil, tak zneškodni co největší množství ptáků a pomocí antigravů přeleť přes les. Biologickými detektory budeš moct zaměřit ty velké potvory. Znič je!"

"To ale budu muset přestoupit zákon o nevměšování."

"Já vím, ale Lykanté potřebují oddech, aby měli čas nabrat síly."

Pak ještě dodal se spikleneckým mrknutím:

"Není přeci třeba, abys všechno zaznamenával..."

Pak se obrátil k Duckovi:

"Jak ti je?"

Otázaný se protáhl, až to zapraskalo, a pak pronesl pochmurným hlasem:

"Báječně. Prošel jsem se idylickou zahradou obydlenou milými příšerami, vykoupal jsem se v moři s báječnými instruktorkami potápění... S.D.P.P. si dává práci s tím, aby nás trochu rozptýlila. Skoro jsem zapomněl, že jsem za ty dva dny snědl jen pár výživných tabletek a spal sotva dvě hodinky."

"To je právě to, čeho jsem se obával. Tvůj stav mě znepokojuje a sám se taky necítím o mnoho lépe. Půjdem požádat Lykanty, aby se nás ujali."

15

Duck ležel na písku a spal s otevřenou pusou. Chvilími se ozývalo hlasité pochrupování.

Mark seděl asi o deset metrů dál u dvou obřích chobotnic.

"Tak, AM-NO, a je to. Několik měsíců se teď nemusíte bát, že vám do jeskyně vpadnou ještěři."

"To je od tebe velmi šlechetné. Víím, že ti to dalo hodně práce a doufám, že z toho nebudeš mít se svými nadřízeným žádné popotahování. Oddech využijeme na zdokonalení našich zbraní. Moji druhové se již cvičí v ovládání oštěpu a začínáme shromažďovat jed z rejnoků."

"Nejzranitelnější jsou nejmladší zvířata. Na ta musíte zaútočit nejdřív, ještě než dosáhnou dospělosti."

"Od zítřka budeme vyhledávat jejich hnízda."

Duck spal jako špalek a nic okolo ho nezajímalo. Mark se právě chystal udělat něco zakázaného. A přísně zakázaného.

"Když opracováváte křemen, určitě jste si všimli, že při tom vyskakují malé jiskřičky."

"Ano, to je pravda, poprvé nás to i trochu polekalo."

"Když k těm jiskřičkám přiložíte chomáček suché trávy, chytne to, a tak vznikne oheň. Musíte ho živit dřevem. Hořící větve dokáží zahnat divou zvěř."

AM-NO zvažněla a zamyslela se. Hlavou se jí honily nádherné a trochu hrůzostrašné představy.

"Díky, příteli. Národ Lykantů ti vděčí za mnohé. Teď si odpočiň. Cítím, že jsi velmi unavený."

Mark se položil do vlhkého písku a k jeho tváři se natáhlo jedno z chapadel. Velmi něžně ho pohladilo. Do Markových neuronů vznikla A-KAina myšlenka. Byla nostalgická a smutná.

"Je velká škoda, že naše organismy jsou tak rozdílné. Víím, že zase odjedeš, a já na tebe nikdy nezapomenu."

Mark téměř okamžitě upadl do hlubokého spánku.

X X X

Duck se zdvihl a hlasitě zívnu. V mihotavém světle jeskyně dokázal rozeznat Marka s Rayem.

"Ta příroda je nespravedlivá. Jak to, že všichni lidé nejsou stejní. Jak to děláš, že se tak rychle dokážeš zotavit? Ty vypadáš čerstvě a odpočatě a já bych klidně ještě několik hodin spal."

"To asi bude tím, že já nevedu tak rozverný život jako ty. Ale teď není čas na rozjímání. Už je noc a Ray se vrátil s novinkami. Pojd' si ho poslechnout."

"Přiblížil jsem se k domkům a bylo to strašné. Tihle lidé se uchýlili do jednoho z nich. Znáš to, tyhle prefabrikované stavby jsou lehké, aby je bylo možno co nejlevněji transportovat. Úkryt nápor těch tří ještěřů nevydržel. Pozemšťané se sice bránili ze všech sil a vedli si dobře. Nejdříve několik tyranosaurů zabili, ale pach krve bohužel přilákal opeřené dravce. Mrchožrouti nechali jen ohlodané kosti."

Android ještě dodal telepaticky:

"Hodně jsem jich zničil. V záznamech to bude vypadat jako legitimní obrana. Při té příležitosti jsem prošel všechny dokumenty, které ti darebáci po sobě zanechali. Myslím, že to bude Neumana velmi zajímat. Pak určitě schválí můj zásah a převezme odpovědnost za zabití dravců. No a pak jsem to zneškodnil jako celek - přesně podle zákona o nevměšování."

"Z tebe se mezi lidmi stane pěkný pokrytec."

"Myslím jenom logicky. V několika posledních hodinách jsem zničil devět ještěřů. Pochybuji, že by ještě nějakí na ostrově zbyli."

"To je jistě příznivá zpráva pro naše přátele. Doufám, že tuto část lovu jsi nezaznamenával."

Ray se pokusil chabě zaprotestovat.

"Už vím své o nástrahách administrativy. Nerad bych tě zase viděl sesazeného z funkce. Jsi pak z toho celý mrzutý a to já nemám rád."

"To ti tedy děkuju. Pečuješ o mě líp než vlastní máma."

Duck mezi dvěma zívnutími zamumlal:

"Tak co se teď bude dít?"

"Před úsvitem vyrazíme."

Mac Donald se podíval na hodinky.

"Tak to mám čas si ještě zdřímnout."

Znovu se uvelebil, dal si ruce pod hlavu a zavřel oči.

A-KA vyslala telepaticky:

Sledovali jsem tvůj rozhovor, Marku, ani nevíš, jakou máme radost. Konečně budeme moci opustit tuto jeskyni, budeme žít po celém ostrově, budeme se moci objevit i ve dne. Přijdeš se zase na nás podívat?" Z té otázky bylo cítit očekávání. Mark musel ten slibně se rozvíjející sen přerušit.

"Bohužel je jen velmi nepravděpodobné, že bych se vrátil. Jakmile budou moji nadřízení informováni o vaší existenci, stane se tato planeta zakázaným prostorem, aby se zamezilo jakémukoliv ovlivňování vašeho přirozeného vývoje."

"To je sice rozumné rozhodnutí, ale mně se nelíbí. Já bych tě ještě ráda viděla."

"Já tebe taky, A-KO."

Dvě chapadla se mu něžně ovinula okolo krku a ramen.

"Nevíš, jestli Lykanté existují i na dalších ostrovech nebo na hlavním kontinentu?"

"Nikdy jsme nenavázali přímý kontakt. Ale občas máme dojem, že k nám zaznívají zlomky myšlenek, ale jsou velmi vzdálené a nelze je rozluštit. Bohužel kvůli velkým bílým žralokům nemůžeme přelout oceán."

"Za pár desetiletí dokážete sestrojít plavidla, která vám umožní plout na vlnách."

Pak Mark opět udělal chybu. Nemohl vydržet tázavý A-KAin pohled a vysvětlil jí princip plachetnice.

"To je senzační nápad," vložil se do hovoru AM-NO. "To by mohl být báječný prostředek, jak opustit náš ostrov."

"Tak a teď už musíme jít, A-KO."

"Odvezu tě na pláž. Budu tak ještě chvíli s tebou."

Duck se znovu probudil a zavrčel:

"Co to je za nápad, koupat se touhle dobou. To je mi tedy dovolená."

"Máš pravdu. Úředníci na Správě ti s radostí tuto výpravu započtou do dovolené."

"Přestaň už s tím vtipkováním. Ještě ty hlouposti někdo zaslechne a vezme je vážně," vyhrkl Duck a vypadal přitom znepokojeně.

Když dorazili na místo, překvapilo je světlo. Duck se posměšně zahleděl na Marka.

"Hleďme, oni už objevili oheň!"

"Znají ho od té oby, co se naučili opracovávat křemen," odpověděl Mark stroze a pak už bylo ticho.

Duck pokrčil rameny a usmál se:

"Tak a co je na programu teď?"

"Teď se vydáme na cestu na původní základnu, odkud Ray bude moci bezpečně zavolat modul."

"A pak?"

"Rád bych navštívil pár míst na hlavním kontinentě. Kdoví, jestli tam nenajdeme ještě nějaké myslící bytosti."

Duck se podíval na hodinky.

"Nemohli bychom se na pár hodin vrátit na Merkur? Strašně toužím po pořádném jídle a rád bych strávil chvíli ve sprše."

Ray viděl, že Mark váhá a proto telepaticky dodal:

"Já také potřebuju doplnit zásoby energie. Mám po tom nočním letu a po použití dezintegrátoru pořádně vyčerpaný generátor. Už je víc než z poloviny prázdný."

Mark řekl nahlas:

"Tak dobrá, trochu si odpočineme."

16

Pozemšťané už dva dny prohledávali hlavní kontinent. Přibližně každou hodinu Mark vysílal telepatické výzvy, ale zůstaly bez odpovědi.

Skryti v křoví pak pozorovali scénku před sebou. Asi padesát metrů před nimi na pláži hloubil jeden pták díru. Silnými drápy odhraboval přisek, pak se přikrčil nad tím asi půlmetrovým otvorem, poroztáhl trochu křídla, zakroutil hlavou a zaklapal zobákem, až se mu ze dvou řad zubů zablýsklo. Pak vyrazil ostrý zvuk. Na spodní straně těla se mu otevřel otvor, a z něho vyklouzlo do vyhloubené jámy asi deset vajec. Byla o něco větší než slepičí, našedlá a vypadalo to, že je jejich skořápka měkká, jakoby kožovitá. Pták ještě několikrát zaskřehotal a naplnil postupně celé pískové hnízdo. Vajec mohlo být víc jak dvě stě.

Pozemšťané nebyli sami, kdo tuto scénu pozoroval. V hustém křoví se krčila dvě zvířátka. Měla protáhlá těla, nazrzlou srst, čtyři krátké packy a zploštělou hlavu. Byla podobná liškám. Sotva pták dokončil snůšku, vyběhlo jedno z těch zvířat a začalo hlasitě štěkat. Pták vztekle nadskočil, roztáhl křídla a výhrůžně zakrákoral. Popošel o několik kroků vpřed. Liška ucouvla do bezpečné vzdálenosti, pták odlákan zvířetem popošel opět o několik kroků od hnízda. Mezitím se druhý čtvernožec tiše přiblížil k vejším a začal je žrát. Vše proběhlo ve velké rychlosti. Když se nasýtil, přiběhl do úkrytu v křoví a ňafnul, aby upozornil kolegu, že se může stáhnout do podrostu. Pták se vrátil ke hnízdu, zasypal ho pískem a ani si přitom nevšiml, že už tam mnoho vajec nezbylo.

"To je tedy ta pravá přírodní idylka," zasmál se Duck.

"Co budeme dělat dál? Půjdeme hledat další Lykanty?"

Mark zavrtěl hlavou a na čele se mu objevila vráska.

"Přemýšlel jsem o tom skoro celou noc. Včera v té objevitelské euforii bych málem udělal další chybu. Jestli jsou ještě někde na pevnině Lykanti, pak je zbytečné je hledat. Ještě bychom porušili jejich přirozený vývoj..."

"A co ti na ostrově?"

"Ne my, ale Společnost Jamerson porušila zákon. My jsme se pouze pokusili navrátit věcem přirozený vývoj."

"Nashromáždil jsem dostatek důkazů pro to, aby Soda mohla být zařazena mezi primitivní planety se zákazem vstupu."

Duck se rozzářil.

"Že by? Vrátil se tedy na Zemi? Přiznávám, že mi nic nezní příjemněji než to. Kdyby někde chtěl strávit zbytek svých dní, tak tady rozhodně ne."

Vrátili se k modulu, který stál o kus dál na mýtině.

"Co to Ray dělá?" podívil se Duck, "zůstává vzadu."

"Neznepokojuj se, má ještě jedno malé poslání. Pár hodin mu to ještě potrvá. Jestli se ti chce spát, jdi se natáhnout, já budu držet hlídku."

MacDonald dlouho neváhal.

"Dobrá, za dvě hodiny tě vystřídám. Už cítím, že mám spánkový deficit. Na astronefu jsi nás nechal spát jen pět hodin a poslední dvě noci jsme trávili potloukáním se po plážích a hledáním chobotnic."

Duck sebou praštil na lehátko a už v polospánku zamumlal:

"Nezapomeň mě vzbudit."

Pozdě v noci s konečnou objevil Ray. V každé ruce držel po jedné zrzavé lištičce.

"Není snadné je najít," řekl Markovi.

"Jak jsi je chytil?"

"Použil jsem bombičky s anestetikem. Až se vrátíme na Zem, budu si muset doplnit zásoby."

Duck se vztyčil a promnul si oči.

"Co proboha chcete dělat s těmi šelmičkami?"

"To je dárek pro naše kamarády Lykanty. Jen doufám, že se těmhle půvabným zvířátkům bude na ostrově dařit. Při tom množství dravých ptáků, které na ostrově sídlí, určitě nebudou trpět hladem."

Duck se chápavě usmál.

"Tím samozřejmě nijak nenarušujeme přirozený vývoj původních tvorů, že?"

"Řekněme, že se mi docela líbí, když naleznou ekologický prostředek, jak vyřešit nějaký problém. A tato zvířátka přeci pocházejí z této planety!"

"Ale tady na ostrově nežijí!"

"Doposud tu sice nežily, ale proč by jednoho dne nemohly?"

"Raději dřív, než později, že?"

"Přesně tak, kapitáne MacDonalde! A teď dovozte, abych vám připomněl některá zásadní pravidla. Pravidlo č.1 zní: 'Do kanceláře nadřízeného vcházíme s vlastními myšlenkami, ale ven vycházíme s šéfovými.' Pravidlo č. 2 je nejdůležitější ze všech: 'Čím více kritizujeme svého šéfa, tím méně máme prémie a dovolených.'"

Duck se usmál.

"Myslím, že jsem pochopil. Kdy odlétáme?"

"Ihned. Nenápadně vysadíme naše malé pasažéry a vrátíme se na Merkur."

"Ty nechceš Lykantům nic říct?"

"Ne. Nechám jim je tu jako překvapení."

17

"Ty máš alespoň jednu kladnou vlastnost, Marku, umíš si vybrat dobrou whisky."

Duck seděl v křesle pilotní kabiny a ucucával ze sklenky od té chvíle, kdy dorazili na loď.

"Tak už dopij. Za dvacet vteřin měníme letovou dráhu."

Hluk motorů poněkud zesílil a zrychlení zatlačilo astronauty hlouběji do sedadel. Na obrazovce vnějšího výhledu se obrovskou rychlostí vzdalovala Soda, zmenšovala se a nakonec vypadala jen jako malý balónek ověšený mraky.

"Já ti rozumím," řekl tiše Duck a položil Markovi ruku na rameno. "Je těžké opouštět nové přátele, ale máš určitě dobrý pocit, že jsi jim prokázal dobrou službu. Od nynějška mají osud ve svých rukou nebo spíš v chapadlech."

Vtom zadrnčel zvonek, až nadskočili.

"Cizí těleso na 290," oznámil stručně Ray.

Na obrazovce se objevily dva astronefy.

"Jsou to piráti. Nemají žádné identifikační číslo. Už nás uviděli a letí k nám. Jsou zatraceně rychlí.

Upozorňuji jen, že náš nedávný souboj dost podstatně odčerpál zásoby střeliva."

Mark se zašklebil, ale rozhodl se hned.

"Jsme v situaci, kdy je nejrozumnější zmizet. Otoč o čtyřicet stupňů a leť ke třetí planetě. Jestli se k ní dostaneme dřív než protivníci vystřelí, tak nás zakryje a my budeme mít čas se vnořit do subprostoru."

Pozemšťanům se zatmělo před očima. Ani nemodernější antigravitační zařízení nepomohlo, tak byla ta zatáčka ostrá. Jakmile zase začali vnímat, uslyšeli Raye, jak oznamuje:

"Piráti volají základnu na Sodě. Diví se, že jim nikdo neodpovídá."

"Kdyby jednoho z nich napadlo se tam zaletět podívat, tak s tím druhým bychom se dokázali vypořádat," vzdychl Mark.

"To je ale bohužel nenapadlo. Oba astronefy změnily kurs a pronásledují nás."

Několik následujících minut se nic nedělo. Piráti neznatelně doháněli svoje zpoždění. V pilotní kabině začala nálada vážnou a atmosféra zhoustla.

"Nemůžeš přidat, Rayi?" šeptnul MacDonald a otíral si přitom čelo orosené potem.

Android neodpověděl. Ukázal jen prstem na palubní desku, kde se ručičky chvěly na konci červeného pole, které už označoval "nebezpečí".

Náhle se z boku nejbližší lodě zablesklo, vylétly dvě střely, ale rychle se někam propadly.

"To je ale hňup. Jsme ještě mimo dostřel a palivo těm střelám musí dojít dřív, než k nám stačí dorazit."

"Já si naopak myslím, že to je velice chytře vymyšlený zastrašující manévr. Piráti doufají, že zapneme ochranný obal, který nás zbrzdí. Oba se přiblíží na správnou vzdálenost a pak skupinovou palbou prorazí naše ochranné pole."

Na obrazovce vnějšího pohledu se objevila třetí planety. Byla ještě strašně daleko... Příliš daleko. Ray se otázel palubního počítače, který zaznamenával rychlost pronásledovaného a pronásledovatelů. Výsledek se objevil za okamžik. Přiblížení nastane za dvě minuty a 27 vteřin...

"Chybí nám čas. Piráti budou na dostřel dřív, než se schováme za tuhle obří ledničku."

Vtom Duck vykřikl a ukázal prstem na obrazovku:

"Třetí astronef! Letí nám přes cestu!"

Mark se usmál.

"Podívej, co je napsáno na plášti. Je to Orion II, loď Vesmírné policie."

Nad videorádiem se rozsvítila červená kontrolka. Mark okamžitě navázal spojení. Ulehčeně si oddechl, když se na obrazovce objevil známý obličej.

"Plukovníku Parkere, zjevil jste se opravdu včas. Máme velké problémy."

Plukovník se neznatelně pousmál.

S Markem už zažili nejednu dobrodružnou výpravu, navzájem si několikrát zachránili život, ale přesto se plukovník nikdy nedokázal zbavit svého poněkud odměřeného chování.

"Vidím," řekl, "pokračujte v letu, já se o ty dva mizery postarám."

Merkur proletěl okolo Orionu II a ten za okamžik na to začal střílet na nepřátelské lodě. Během několika vteřin vypustil z nitra lodí dvě salvy po osmi střelách.

Piráti, zaujatí sledováním své oběti, byli příletem další lodi zaskočení. A ke všemu ještě to byla loď Vesmírné policie. Nevšimli si vůbec, že by se nějaký koráb vynořil ze subprostoru a ztratili tak pár cenných vteřin. Nejdřív museli zapnout ochranný obal a pak teprve mohli vystřelit čtyři střely.

Duck si protáhl nohy a vypadal vesele.

"Jsem spokojený. Konečně vidím, že je někde Vesmírná policie včas. Ještě nikdy jsem policajta tak rád neviděl."

"Máš pravdu. Budeme to mít jako z první lóže na divadle. Myslím, že bychom zasloužili nějaký životabudič."

Duck se chtěl zdvihnout, ale Ray jeho optimismus zchladil.

"Za námi stále letí dvě střely a už se přibližují. Jejich rychlost se nezmenšuje. Vypadají na nejnovější model."

Mark se podíval na obrazovku, provedl rychlý výpočet a nařídil:

"Rayi, zpomal a jakmile se střely přiblíží, vypusť maketu a uхни o 30 stupňů vlevo!"

Makety byla naprosto přesná tepelná, objemová i magnetická napodobenina Merkura. Naváděcí hlavice střel za těchto okolností změni směr a bude sledovat maketu. Když nenajde cíl, vyčerpá palivo a skončí někde ve volném prostoru.

Daleko od nich se zatím odehrával krutý souboj. Ochranný obal Orionu II odrážel hladce střely, které na něho dopadaly. Pro tak silnou loď to byla pouhá škrábnutí.

Zato pirátská loď se rozzářila po dopadu série střel, které vyčerpaly už poslední zbytky energie z generátoru. Loď explodovala a proměnila se v obrovský světélkující mrak.

Druhá loď zatím poměrně šikovně kličkovala. Uhýbala ostře do stran a vypouštěla matoucí makety, které na sebe přitáhly první vlnu střel. Druhá vlna už pak šla daleko za tou první a dalo se jí vyhnout. Když pak pirát zrychlil na maximum, s trochou štěstí se mohl vnořit do subprostoru a uniknout. Už se mu to skoro

podařilo, ale čirou náhodou se tím manévrováním otočil a směřoval přímo k Merkuru. Mark okamžitě zareagoval:

"Rayi, dvě střely, rychle!"

Ozvalo se charakteristické zasvištění vypuštěných torpéd. Pirát už si myslel, že z boje vyvázl a v tom zjistil, že na něj směřují dvě střely. Letěl už příliš rychle, než aby mohl vypustit maketu. Musel zapnout na plný výkon ochranný obal a tím snížil výkon motorů. Jakmile se střely roztržily o jeho ochranné pole, zapnul pirát motory. Bohužel těch několik vteřin zpoždění se mu stalo osudnými. Rychlost jeho lodi poklesla a střely z Parkerovy lodě, které jej stále sledovaly, dohnaly zpoždění...

Následovalo několik vteřin plných napětí, ale pak se osud naplnil. Objevil se další fosforeskující mrak a v Markově pilotní kabině se rozsvítila obrazovka videorádia.

"Stone, díky, kdybyste byl nezasáhl, tak ten prokletý pirát uniknul."

"Palmy vítězství patří jedině vám. Přišel jste v ten pravý okamžik. Nezapomenu se o tom zmínit ve své zprávě."

Parkerovy oči se rozzářily upokojením, ale výraz obličeje byl stále stejně chladný.

"Bylo by mi velmi milé, kdybyste po návratu na Zemi se mnou zašel na skleničku, čistě soukromně jako přítel."

"Myslím, že bych mohl vaši nabídku přijmout... pokud ovšem nebudu ve službě."

"Jaká náhoda vás zavála sem do těchto končin, kam se většinou nelétá?"

"Byl to příkaz admirála Neumana. Řekl, aby se vypravil do tohoto systému a dohlížel tady v okolí. Pak jsem poznal vaši loď. Věděl jsem, že jste byl i s modulem na Sodě. Jedna věc mi ale vrtá hlavou. Při přiletu sem jsem si všimnul velkého množství úlomků poletujících v prostoru. Z čeho byly?"

Mark nedbale odpověděl:

"Myslím, že si z paměti počítače můžete vyškrtnout jistého poručíka Norgu."

"No, to je skvělá zpráva," usmál se Parker. "Jste v pořádku? Nepotřebujete nic?"

Ray viděl, jak Mark zaváhal a proto se vložil do jejich rozhovoru.

"Použili jsme deset střel a kdybychom se měli setkat s nějakým protivníkem, tak nám bude chybět munice."

Plukovník pokýval hlavou a android dodal telepaticky:

"Marku, ty zapomínáš, jak jsou tyhle střely drahé. Merkur je tvůj a ne S.D.P.P. Není důvod vyhazovat své peníze, když pracuješ pro Vesmírnou policii."

"Dávám nakládat střely na modul," oznámil Parker, "přiblížte se k mé lodi a otevřete podpalubí."

"Nezapomeňte na dvě makety," dodal spořivý Ray.

Místo Parkera se na obrazovce objevil Neuman. Admirál se tvářil jako nevinátko, jako kočka, která právě zakousla pánova kanárka a dělá jakoby nic.

"Milý Stone, musím s radostí konstatovat, že jste zdravý jako ryba. Musím přiznat, že jsem byl poněkud znepokojen, když Parker zachytil Poolmanovu zprávu o vašem zadržení. Bylo to s vámi nahnuté."

Mark sebou trhnul a rozčileně vykřikl:

"To jste tedy přece mohli zasáhnout hned!"

"Bohužel ne, zpráva byla zakódovaná a našemu počítači trvalo skoro 24 hodin, než ji dešifroval. A tak jsme se zároveň dozvěděli o vašem zadržení i o vašem zneškodnění. S uspokojením konstatuji, že druhá část zprávy nebyla přesná."

"To, že nás chtěli nechat beze stopy zmizet, nám vlastně umožnilo uniknout bez povšimnutí."

"Jak se vám to vlastně podařilo?"

Mark zkráceně vyličil jejich putování od příchodu do oblasti Sody. Když skončil, admirál pokýval hlavou a pak posměšně poznamenal:

"Společnost Jamerson si poněkud pospíšila, co se týče povolení. Jestli tomu dobře rozumím, tak si příroda pomohla sama. Byl bych rád, kdyby mi váš android předal svoje záznamy. Musím informovat presidenta. Považujete výpravu na Sodě za skončenou?"

"Zdá se, že ano."

"Výborně. Pak se tedy vraťte urychleně na Zem. Okolo Presidenta se vyvíjejí podivné tlaky a komise se má sejít za čtyři dny. Tak máte tak akorát čas se vrátit. Ti pánové budou pěkně překvapení."

Mark se ještě před skončením spojení zeptal:

"Máte nějaké zprávy o generálu Khovovi?"

"Jeho ošetřující lékaři začínají být optimističtí a zdá se, že kritický bod už pominul. Myslím, že si už dlouho generálské prýmky neužijete."

"To je moje nejzbožnější přání. Díky admirále."

Do pilotní kabiny vešel Ray.

"Zásoby jsou doplněny."

"Pak tedy vzhůru na Zemi."

18

"Astronef Merkur, sestupná osa 4.7.3.92. Předpokládaná doba přistání na dráze K10 ve 13 hodin 10 minut místního času. Konec."

Operátor na kontrolní věži newyorského astroportu měl nepříjemně strohý hlas.

"Výborně," řekl Mark, "to stihnu v půl třetí zasedání komise."

Duck bloumal po kabině a nevypadal, že je ve své kůži.

"Poslyš, Marku, v New Yorku mě nebudeš potřebovat. Tady máš nahrávku mojí zprávy. Ještě nikdy jsem nevyhotovil tak podrobný a přesný popis. Tak jsem si myslel..." Pak zmlkl, protože Mark se zatvářil pobaveně.

"A pak bych taky chtěl připomenout, že když jsi pro mě přišel, tak mi zbývalo ještě čtrnáct dní dovolené. A po tomhle pohnutém výletu bych podle předpisů měl dostat ještě pár dnů navíc."

"Přesně tak, drahý kolego," ušklíbl se Mark.

"Kdybys s tím souhlasil, tak já bych se vrátil na Terranii XXVII. Už jsem si zamluvil na astroportu letenku. Dnes večer odlétá jeden kargonef."

Stone vzal kazety a zdálo se, že váhá.

"Nevím, jestli ti tím prokážu službu. Birgita je sice půvabná, ale její strýc tě nakonec donutí, aby sis ji vzal."

Duck ani nezaprotestoval a jenom zhluboka vzdychl a zasněně se zahleděl před sebe.

"Už jsem na to často myslel. Jezdíme křížem krážem po všech možných cestách, rozdáváme, ale hlavně dostáváme rány, navazujeme všelijaká přátelství a to je celá naše práce. Už mě to někdy deprimuje a myslím a to, že bych mohl mít někde dům, kam bych se každý večer vracel, svoji ženu, děti, prostě rodinu."

Duck se otřepal jako pes, když vyleze z vody.

"Ale tak daleko ještě nejsem."

"Myslím, že už tu dovolenou potřebuješ," zasmál se Mark. "Já už si nějak poradím i bez tebe. Pořád jsem tu ještě šéfem."

"Připoutejte se," vložil se do řeči Ray, "přistaneme za pět minut."

Merkur měkce přistál na plastotitanovém povrchu rozjezdové dráhy. Řev motorů se postupně ztišovat, až úplně utichl.

Ray rozložil schůdky vedoucí ven z lodi, vystoupil a šel pro transvozidlo do garáží.

Mark a Duck si sedli pod schůdky a dýchali spokojeně těžký vzduch, tak charakteristický pro velké metropole.

"No uznej, že život na Terranii XXVII je příjemnější," vzdychl Duck.

Náhle k lodi přijelo vozidlo a prudce zabrzdilo. Vystoupili z něho tři muži. Měli na sobě černé uniformy Vesmírné policie. Kryt helmy měli stažený dolů, takže jim nebylo vidět do obličeje.

"Generále Stone a kapitáne MacDonalde, jste zatčeni."

"To je směšné, co jsme provedli? Chci se okamžitě spojit s admirálem Neumanem."

Ten, který vypadal na šéfa skupiny, vytáhl laserovou zbraň a namířil na Marka.

"Zavři hubu a nastup do astronefu. Při sebemenším podezřelém ohybu vám prošpikuju nohy."

Mark viděl, jak se Duck odporovat a proto ho včas zarazil.

"Bude lepší poslechnout. Nejsme v situaci, kdy se dá vyjednávat, i když o důvěryhodnosti těchto pánů bych mohl s úspěchem pochybovat."

"Ty seš mi nákej chytřej," uchechtnul se šéf. Pak potřásl pistolí a dodal: "Tohleto je lepší, než nějaký cár

papíru. Dělejte, šplhejte po žebříku."

Vešli do místnosti, která sousedila s pilotní kabinou a ten podivný policista ukázal hlavní na dvě křesla pře sebou.

Sednout! Když si nebudete hrát na hrdiny, tak máte možná šanci uvidět zítřejší východ slunce. Náš šéf by vám rád položil několik otázek."

"Kdo je to?"

"To se brzy dozvíte."

Mezitím se třetí falešný policista usadil do pilotní kabiny a zapnul palubní počítač. Mark na okamžik zavřel oči a spojil se s Rayem.

"Padli jsme do zajetí. Ti lotři zavřeli vstupní otvor, takže nám nemůžeš pomoci. Oznam to Neumanovi."

"Dobrá, zůstaneme spolu ve spojení."

Běžící motory lehce rozechvívaly stěny lodi. Šéf banditů si stoupl do dveří kabiny a zajatce nechal hlídat svému pobočníkovi.

"Myslíš, Jacku, že se ti to povede?"

"Jasně, řídit takovej astronef je úplná hračka. Přes tohle jsem machr. Náhlý start a pak v šedesáti tisících stopách prudkej sestup směrem k oceánu. Pak let nízko na vlnami, aby nás nezaměřil radar..."

"Když tě šéf vybral, tak asi budeš opravdu dobrej pilot, ale dávej pozor, ať nepromarníš svoji příležitost."

"Žádněj strach, mě můžeš věřit."

Na obrazovce videorádia se objevil zděšený obličej operátora z věže.

"Merkure, nemáte povolení ke startu!"

"Obejdeme se i bez něj," zasmál se ten lotr.

Operátor neurčitě namítl:

"Budete zadrženi."

"Jen si to zkuste!"

Pilot se obrátil ke svému sousedovi:

"Pozor, teď to bude trochu házet. Lehni si a připoutej se."

Hluk motorů zesílil. Mark zavřel oči, jakoby se ho ta záležitost netýkala.

"Pět... čtyři... tři..."

Pak se náhle rozhostilo nezvyklé ticho. Generátor se zastavil.

Pilot zmáčkl sérii tlačítek a pak zaklel.

"Co se děje?" zeptal se šéf.

"Já tomu vůbec nerozumím. Samo od sebe se vypnulo automatické řídicí centrum lodi."

"Vypni automat a přejdi na ruční řízení."

"to jsem právě udělal, ale nic se neděje. Vypadá to, že se vypnul generátor. Jsme přibitý na zemi."

Šéf, bledý jako křída, se obrátil na zajatce. Duck se tvářil překvapeně a Mark vypadal, že klimbá.

"Stone, co se to proboha děje?"

"Když jsme se vraceli, tak už jsme měli problémy s generátorem. Myslel jsem, že ho dám do opravy. S žádnou další cestou jsme nepočítal."

"Koukejte to opravit nebo vás sejmu!"

Mark se rozesmál, i když trochu nuceně.

"To snad nemyslíte vážně. Jsem přece pilot a ne technik. Když nás zabijete, problém tím nevyřešíte."

"Obkličují nás jednotky Vesmírné policie. Mají obrněné vozy a speciální teleskopické vybavení. I kdyby se nám podařilo rozběhnout generátor, tak už neunikneme," vykřikl vztekle pilot.

"To není možný, i kdyby ten chlápek z věže okamžitě upozornil poldy, tak by tady tak rychle nikdy nemohli být!"

"Tak se podívej sám, když seš tak chytřej."

A skutečně. Na obrazovce vnějšího výhledu bylo rušno. Plocha, která byla před pár minutami úplně prázdná, teď ožila. Okolo lodě stálo asi dvacet vojenských aut s po zuby ozbrojenými muži.

Ozval se opět zvonek videorádia. Tentokrát to nebyl operátor z věže, ale představitel Vesmírné policie.

"Jste zatčeni, otevírejte vstupní otvor!"

Šéf pirátů odpověděl bez mrknutí oka:

"To tedy ne, jestli budete chtít vniknout dovnitř, tak zabiju Stonea i toho druhýho."

Policista zaváhal a pak se zeptal:

"Co vlastně chcete?"

"Možnost úniku a bez pronásledování."

"Pustíte zajatce?"

"Až budeme v bezpečí."

"Takový návrh nepřijímám."

Spojení se přerušilo. Pilot se obrátil ke svému šéfovi. Byl bledý a čelo se mu orosilo potem.

"Vesmírná policie nikdy neustoupí."

"Bude muset. Když bude chtít ty své dva chlápky živý."

Několik dalších minut uběhlo v tíživém tichu. Falešný policista, který hlídal Marka a Ducka, poklepával hlavní zbraň po opěradle. Když se ozvalo videorádio, úplně nadskočil. Úředník Vesmírné policie stroze oznámil, že jej admirál Neuman zmocnil k vyjednávání s únosci.

"Výborně. Pak tedy chceme rychlé transvozidlo. Přistavte ho těsně k východu z lodi a řekněte vašim mužům, aby se stáhli."

"Nestáhnou se, dokud neosvobodíte jednoho ze zajatců."

"To nás ani nenapadne. Ti dva jsou naše životní pojistka."

Úředník se zamračil a váhal.

"Výměnou za jednoho z nich vám pošleme poručíka Johnsona. Máte čas na rozmyšlenou. My nespěcháme."

Pirát se rozhodl okamžitě. Věděl, že kdyby se vyjednávání protahovalo, policisté by je nakonec přemohli.

"Ať je Johnson sám, neozbrojený a ať přiveze transvozidlo."

"Ale pustíte Stonea."

"Ne, ne. Dám vám kapitána a nechám si generála."

Úředníkovi se nepodařilo skrýt svou nelibost, ale nakonec návrh přijal.

"O.K. Otevřeme vstupní otvor a rozložíme žebřík. Ten váš polda poleze dovnitř první. Žádný podrazy. Budeme ho mít celou dobu na mušce."

Pirát se obrátil ke kolegovi, který hlídal Marka s Duckem.

"Tede, jdi toho poldu přivítat. Ale drž se vzadu, ať tě nikdo nezastřelí. Já tě budu jistit zevnitř."

Ani ne za pět minut Ted hlásil:

"Transvozidlo vypadá v dobrém stavu a ten chlápek není ozbrojený."

"Doved' ho sem."

Duck se musel hodně držet, aby na něm nebylo vidět překvapení. Ray v černé uniformě Vesmírné policie vypadal ještě větší, než ve skutečnosti byl. Neznatelně na ně mrknul okem.

"Podle dohody máte pustit kapitána MacDonalda."

Pirát se zasmál.

"Změníme program. Do transvozidla si naskočíme všichni. Vy budete fungovat jako štít a policisté se neodvážejí střílet. Jedině takhle máme šanci z toho vyvážnout."

Zdálo se, že ta zpráva poručíka Johnsona šokovala. Zat' al zuby, začal funět a nakonec vyhrkl:

"Je mi líto, že nedržíte slovo. Ale na druhou stranu zase musím přiznat, že jsme tento druh reakce přepokládali."

Pirát napřáhl ruku se zbraní:

"Jestli nechceš, aby z tebe byla pěkná mrtvolka, tak mi ve vlastním zájmu řekni, co víš."

"Ale ze srdce rád," usmál se Ray.

"Vím, že ani ne za hodinu vám specialista Vesmírné policie připevní na spánky konektory psychického detektoru."

"Tak dost," zařval pirát. "Mám chuť tě okamžitě sejmut."

Náhle zavrával, pistole mu pomalu klesala, jako by se stala těžší a těžší a pak se mu zatmělo před očima.

"Tede, Nate, pomoc... já..."

Jeden jeho kolega už ale ležel na zemi. Druhý, který seděl v pilotním křesle, se snažil zareagovat, zdvihl se, sáhl rukou po zbrani, ale v tom dostal ránu. Ray zasáhl bleskurychle... a s pomocí energie.

Pak se spokojeně rozhlédl po všech těch tělech ležících po zemi a naklonil se k Markovi, který také spal. Jemně mu otevřel ústa a vložil mu pod jazyk malou pastilku. To samé udělal s MacDonaldem. Poměrně nešetrně vyhodil z křesla spícího pilota a pak zapnul videorádio.

"Vše je v naprostém pořádku, plukovníku, můžete si přijít pro zajatce."

Mark s Duckem se už probouzeli. Droga, kterou jim android vložil do úst, už začala působit.

"Proboha!" vykřikl Duck. "Jak..."

"Jednoduše. Měl jsem v ústech ampulku s anestetikem. Tam se našeho lumpa nenapadlo podívat. Ve vhodný okamžik jsem ampulku rozkousnul a plyn jsem na ně vyfouknul. S Markem už jsme tuhle lest několikrát vyzkoušeli a úspěšně. Dopadla podobně jako dnes."

Duck se podíval na Marka a zeptal se, potlačujíc zívnutí:

"Jak si ale mám vysvětlit, že se motory, které až do posud bezvadně fungovaly, zastavily právě včas?"

"Piráti nevěděli jednu maličkost. Přátelé, kteří mi věnovali Merkura, ho vybavili psychickým ovládním, abych ho mohl kdykoliv kontrolovat."

Do lodi vstoupil vysoký úředník Vesmírné policie a za ním několik dalších policistů. Postavili se do vzorného pozoru.

"Generále Stone, admirál Neuman mě pověřil, abych vás doprovodil na místo, kde se koná schůze."

19

Mark dorazil na své místo po šíleném běhu chodbami ministerstva asi dvacet vteřin před příchodem prezidenta. Nemohl ani popadnout dech. Na stůl položil velkou aktovku. Admirál Neuman se na něho nenápadně usmál.

"Zahajuji schůzi," oznámil pan Grant.

Senátor Cartney si vzal slovo jako první:

"Pane prezidente, neznám důvod této ukvapené schůzky. Generál Stone přece požadoval lhůtu jednoho měsíce."

Prezident pokýval nezúčastněně hlavou.

"Vím o tom, pane senátore, ale mnohé jiné osobnosti se domnívají, že je třeba tuto otázku vyřešit co nejrychleji. Generále Stone, můžete nyní vyslovit váš názor?"

"Ano, pane presidente. Stavím se zásadně proti jakémukoliv vydávání koncesí a žádám, aby soda byla zařazena mezi primitivní planety. Mám důkazy, že na Sodě existují inteligentní bytosti a musí být ochráněny před rušivými vnějšími vlivy."

Toto klidným a přesvědčivým hlasem vyslovené tvrzení vyvolalo mezi členy komise značný rozruch.

"To je směšné," vykřikl ministr pro průmysl a Jamerson mu rozhořčeně přikyvoval.

"Nechte mluvit generála Stonea," nařídil Grant.

Mark vyndal ze svého kufříku miniaturní třírozměrnou promítačku a zapnul ji. V rohu místnosti se objevil obrázek Lykanta a v řadách diváků to zašumělo.

Po krátkém projevu Mark uzavřel:

"Poznamenejte si, že tyto inteligentní bytosti umějí opracovávat kámen, mají rozvinutou zemědělskou výrobu a dokonce už objevily oheň."

"Myslíci chobotnice, to mě tedy podržte. Nikdy bych nevěřil, že vymyslíte něco tak zábavného," smál se ministr pro průmysl.

První zareagoval xenobiolog.

"Proč ne? Přivezl jste pozoruhodné dokumenty. Přál bych si, aby nám je S.D.P.P. zapůjčila k prostudování a než se tak stane, stavím se na stranu generála Stonea a vyslovuji své veto jakémukoliv pronikání pozemšťanů na Sodu."

"Bohužel už se tak stalo. Společnost Jamerson nevyčkala na názor této komise a instalovala na Sodě svoji základnu."

Jamerson rozčileně vyskočil:

"To je nebetyčná lež. Nikdy bych nic podobného nenařídil... Vznáším proti generálu Stoneovi stížnost..."

Prezident přerušil jeho protesty poklepaním na stůl. "Vyjádřete se vy, admirále."

Admirál vytáhl z kapsy kus papíru a zahleděl se na Jamersona.

"Moji podřízení zachytili a rozluštili zakódované zprávy ze Sody. Některé z nich byly adresovány M. Jamersonovi. Veškeré podklady již byly, ještě před zahájením této schůzky předány soudnímu počítači. A tady je jeho závěr."

Admirál zvýšil hlas a slavnostně pronesl:

"Pane Jamersone, jste zatčen. Budete se zodpovídat z pokusu o vraždu dvou pracovníků Služby, z finančních podvodů, z organizování zločinů a z napomáhání pirátům."

Jamerson se zoufale zahleděl na dveře.

"Zbytečně přemýšlíte o útěku. Stráže už na vás čekají a doprovodí vás před soud," usmál se admirál.

Do místnosti vešli dva policisté a chopili se Jamersona, který byl na pokraji zhroucení. Ani se nebránil.

"Pánové, schůze je skončena, sejďme se opět, až admirál vyhotoví kompletní zprávu. Rád bych vyslovil poděkování generálu Stoneovi na mimořádnou aktivitu."

X X X

Mark vystoupil z výtahu a mile ho překvapila přítomnost Peggy v kanceláři. Kralovala jako obvykle za stolem obklopena počítači. Mark ji s radostí políbil na čelo.

"Jak to, že už jste tady? Měla byste se ještě zotavovat. Vytahám toho doktora, co vás poslal tak rychle do práce, za uši!"

"Cítím se už báječně. A nedokážu doma odpočívat, aniž myslím na všechnen ten chaos, který mi tu nechala ta zástupkyně."

"To vám budeme muset nějak vynahradit."

"Musím vám taky říct, že..."

Mark přešel místnost a otevřel dveře do generálovy kanceláře. Překvapením zůstal jako přikovaný. Za pracovním stolem seděl Khov. Byl trochu pobledlý, tváře vpadlé, ale oči mu zářily radostí. Peggy dokončila za Markovými zády větu:

"...se generál Khov již vrátil."

"Pojďte dál, Stone a posaďte se."

"To je ale překvapení, generále, myslel jsem, že jste ještě v nemocnici."

"Lékaři se sice tvářili velmi zdrženlivě, ale včera večer už mě propustili. Znáte moji ženu... Celý večer mi dokazovala, jak moc jsem jí chyběl a tak dne s ráno jsem si řekl, že si v práci odpočinu spíš než doma," rozesmál se Khov.

Pak sáhnul do zásuvky, vyndal dvě skleničky a láhev bourbonu. Chvilí se nepřítomně zahleděl před sebe.

"Víte, co mě nejvíc překvapilo? Že jste té láhve ani netknul."

"Víte, generále, moc času jsem tu nestrávil."

"Já vím, Benton mě o vašem náhlém odjezdu informoval. Zdá se, že celá ta akce nebyla zbytečná a protože je i prezident spokojen, nemám, co bych vám vyčítal."

Pozdvihl sklenku a vyprázdnil ji.

"Tohleto mi v nemocnici chybělo ze všeho nejvíc."

Pak se opět zasnul a rozpovídal se:

"Víte, že jsem se tam dostal ke svému chorobopisu a pochopil jsem z něho, že mě už lékaři odepsali? A víte, kdy se můj stav zlepšil? Okamžitě po poslední transfúzi... Té, kdy jsem dostal krev od vás..."

"To byla šťastná shoda náhod," pokusil se zaprotestovat Mark.

Generál neodpověděl, ale jen zavrtěl hlavou.

"Dobře si pamatuji, jak jste byl zraněn a rány se vám neuvěřitelně rychle zahojily... Říkám si, jestli bych neměl za své uzdravení také poděkovat jistě ženě na planetě Maralle..."

Naštěstí generála přerušila Peggy.

"Je tu admirál Neuman a chce s vámi mluvit."

"Pusťte ho dál," řekl Khov a rychle schoval do zásuvky láhev.

Admirál si ještě ani nesedl a už spustil:

"Jsem obzvláště potěšen, že vás vidím opět na svém místě, generále Khove. Rád bych vám něco... ehm... oficiálně vysvětlil. Dal jsem přednost osobnímu setkání před videofonem."

Pak se otočil k Markovi a řekl:

"Odvedl jste pozoruhodnou práci, chlapče."

"Díky, admirále, právě jsem chtěl generálovi navrhnout, aby příště jako svého zástupce určil někoho jiného."

"Co se to tu peče za mými zády?" zavrčel generál. "Od chvíle, kdy do mě ten vůz narazil, jsem byl v bezvědomí a k sobě jsem přišel až týden poté. Chtěl jsem se vás právě zeptat, jak jste k tomu jmenování přišel..."

Oba se tázavě podívali na admirála a ten dělal, že právě něco zkoumá na stropě.

"Kdybyste mě v klidu vyslechl, pochopil byste mé důvody."

Admirál zkřížil svoje dlouhé, štíhlé ruce a pokračoval:

"Jistí informátoři, pravděpodobně titíž, kteří informovali vašeho přítele Owena, mě upozornili na pochybný původ majetku důlní společnosti Jamerson. A když tato společnost požádala o výhradní důlní koncesi na Sodě, moje nedůvěra zesílela. Chtěl jsem vás o tom informovat, generále, ale vás postihla ona nehoda a vaše sekretářka zmizela. Pak se ztratil ze světa kapitán MacDonald a jeho zpráva nestála za nic. Teď už víme, že ji zcenzuroval váš radiooperátor Karlov. Nemám rád tyhle shody okolností. No a tehdy se právě další den měla konat schůzka. Váš zástupce Benton je dobrý pracovník, ale... jak bych to řekl... trochu mu chybí představitelství. Bylo jasné, že na základě zprávy, která byla k dispozici, by ho nenapadlo nic jiného, než Jamersonovi vyhovět."

"Mohl jste se proti nim postavit vy sám," poznamenal Khov.

Zdalo se, že admirál je zaměstnán pozorováním svých nehtů.

"Nechtěl jsem před protivníkem prozradit své podezření. A tam mě napadlo ? a prezident s tím souhlasil ? že do této funkce jmenujeme vás, Stone. Věděl jsem, že budete jednat podle svého nejlepšího přesvědčení. A opravdu, za pár hodin jste objevil Peggy, odhalil Patricii a zatkl pár padouchů. Zkrátka nashromáždil jste během krátké doby spoustu důkazů proti podezřelým osobám. A vaše radiové zprávy byly také velmi poučné. Včera se nám podařil skvělý tah. A to nepočítám zničení tří pirátských astronefů."

Marka se to poněkud dotklo. Vlastně byl jen nástrojem, kterým manipuloval Neuman...

"Jedna drobnost mi pořád uniká. Proč Jamerson a jeho komplicové tak stáli o to, usadit se na Sodě?

Ložiska nerostů tam jsou jen průměrná a jejich společnost by sotva pokryla náklady."

"Kdepak. Naopak, měla by velmi slušné zisky jak z těžby, tak z převozu."

"Jak to?"

Admirál se zatvářil jako učitel, který je zklamán žákovou nevědomostí.

"Jamersonovi společníci měli pod palcem spoustu různých činností. Obchod s drogami, raketami, přepadávali kargonefy... Vydělat si peníze nečestným způsobem je jedna věc a moci je legálně uvést do oběhu je věc druhá. Dát pochybným částkám zdání důvěryhodnosti není snadné. A to byl pravý cíl Společnosti. Astroport na Sodě by se jistě brzy stal pirátským zásobovacím centrem a Společnost Jamerson by vykazovala zcela legálně pohádkové zisky z důlní činnosti."

Neuman se zdvihl a ve dveřích ještě dodal:

"Jestli se v S.D.P.P. nudíte, Stone, u mě máte pořád místo volné."

Rychle za sebou zavřel, aby neslyšel to, co za ním vykřikl Khov. Ten neměl pro podobné a pravidelně se opakující Neumanovy návrhy ani to nejmenší pochopení.

Za chvíli se objevil plukovník Benton a nesl několik papírových složek.

"Pane generále, tyto spisy zůstaly nevyřízeny. Váš... ehm... zástupce mě nechal bez instrukcí..."

"Položte je na stůl v pondělí si je prostuduji," vzdychl Khov a zachmuřeně se zadíval na horu papírů.

"Dám si ještě tento víkend volno."

"Připravil jsem rovněž děkovný dopis panu Jamersonovi, který Službě pro dohled nad primitivními planetami věnoval mimořádně vysokou částku, ale počítač mi odmítá sdělit jeho adresu."

Mark se smíchy málem neudržel a poradil mu:

"Zeptejte se admirála Neumana, ten bude nejlíp vědět, ve které cele Jamerson sedí."

Benton zrudnul.

"To jsem nevěděl, pane generále, takový čestný a... velkorysý člověk..."

Pak dodal:

"Připravil jsem rovněž vyúčtování mzdy pro kapitána Stonea."

Neopomněl zdůraznit Markovu hodnost.

"Dělá to celkem osm dní generálské mzdy, ale podle předpisů nelze tuto částku kumulovat s prémie za výpravu."

"Co to znamená?" zavrčel Mark.

"Strhneme vám sedmatřicet dolů z částky, kterou byste obdržel, kdybyste zůstal kapitánem."

"A co výdaje za Merkur?" zeptal se Khov.

"Rozpočet S.D.P.P. předpokládá pouze údržbu našich strojů. Kapitán sám upozornil, že použije vlastní astronef, aby ušetřil Službě náklady."

Khov cítil, jak mu stoupá adrenalin v krvi a proto raději rozhovor ukončil.

"Děkuji vám, plukovníku. Můžete se vzdálit. Uvidíme se v pondělí."

Jakmile Benton opustil kancelář, vyndal Khov opět ze zásuvky láhev.

"Na vaše zdraví, Stone. Můžete se v klidu napít, já vám to z vaší mzdy nestrhnu."